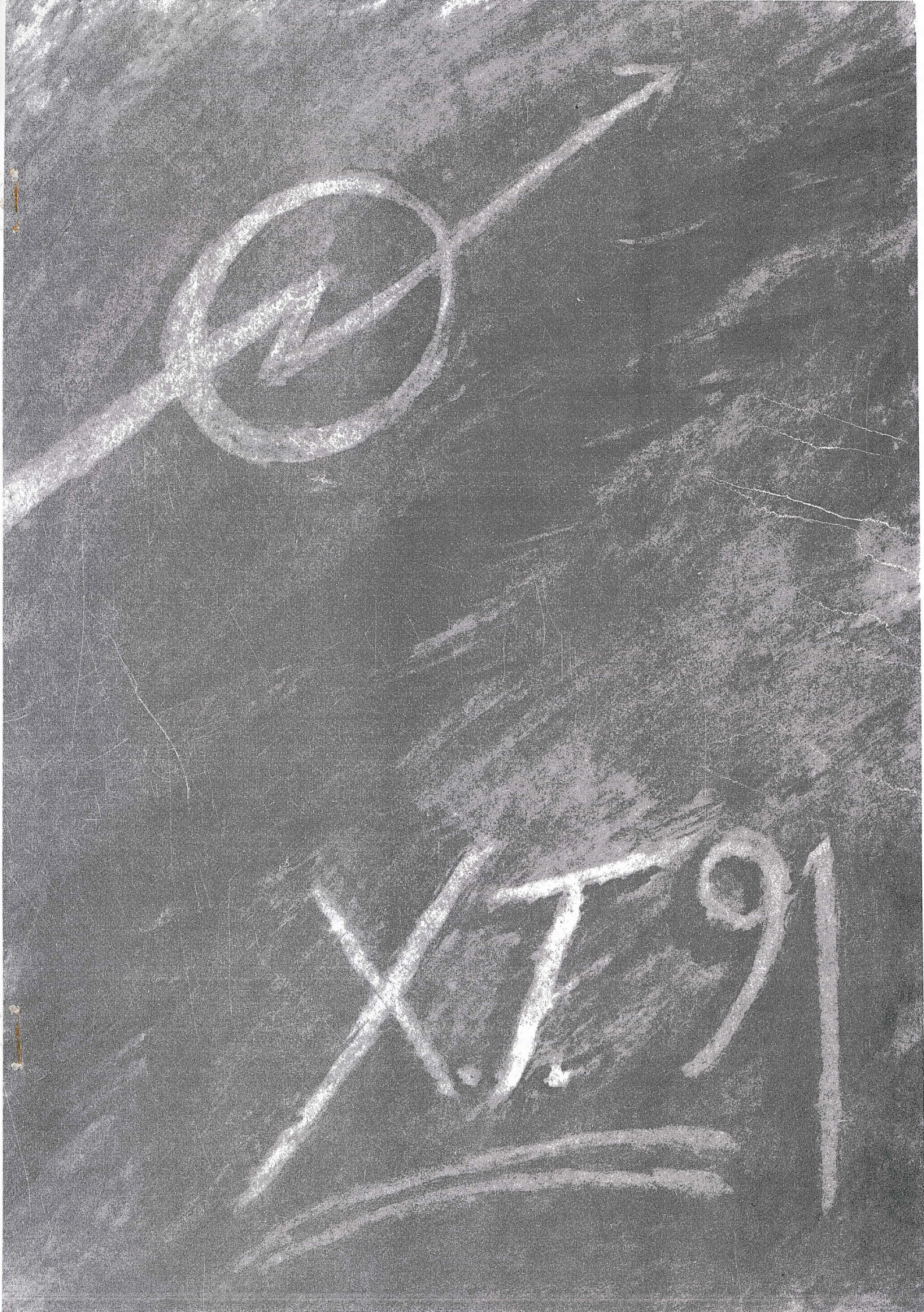

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΜΑΡΤΕΙΣ
ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
ΦΥΛΛΑΚΕΣ
ΕΜΕΙΣ

Όταν γύρω στο 88 ο δεξιός δήμαρχος της Αθήνας ανακοίνωνε την "ανάπλαση" του μεταξουργείου, βαζοντας σαν απαραίτητο ορο το διωξιμο των μπουρδελών από την περιοχή, μικρή σχέση φαινόταν να έχουν τα ηθικά επιχειρήματα του με οικονομικά σχέδια και συμφέροντα. Το ίδιο, εξάλλου, είχε συμβεί δυο χρόνια πιο πριν στα Βεάτεια: ανάλογοι εκατοντάδες νεολαίων και εμπορών ακινήτων, συμφέροντα ιδιοκτητών και εμπορών ακινήτων, κρυφτηκαν πίσω από την δήθεν επικινδυνότητα μερικών εκατοντάδων νεολαίων. Και στις δυο περιπτώσεις (που δεν είναι βέβαια οι μοναδικές) το υπαρκτό (η το κατασκευασμένο) "κοινωνικό περιβάριο" προσφέρεται σαν θύμα της μικροαστικής ηθολογίας... για να εξασφαλιστεί η κοινωνική κάλυψη των μπίζνεςμαν... Και οι μεν δήμαρχοι, υπουργοί, δημοσιογράφοι, τεχνοκράτες και λοιποί θιασώτες της "αρετής" έρχονται και παρέχονται. Όμως τα επιχειρήματα του "νοικυρέματος" και της "αναβάθμισης" του μητροπολιτικού τοπίου μένουν πάντα το κερασάκι στην τούρτα της εκμετάλλευσης των πόλεων και των κατοίκων τους - πιο σωστά κομμάτιών τους. Είναι βέβαια δύσκολο να διακρίνουμε πίσω από τις κατακαίρους "υποσχέσεις" για νοικοκυρέματα σταθερές (πολιτικές και οικονομικές) αποφάσεις. Γιατί διαφορετικές μερίδες των αφεντικών συγκροτούνται συχνά ως προς τις άμεσες προταίρεσες τους. Όμως μπορούμε να περιγράψουμε τα μεγάλα οράματα του αστισμού - χωρίς να πιστέψουμε με τίποτα περισσότερο από τις ταξικές προθέσεις που κρύβουν. Και κυρίως μπορούμε να ανακαλύψουμε τις πραγματικές, εφαρμοσμένες, συνθηκές εκμετάλλευσης.

Τα σχέδια...

Εδώ και 'κει μισόλογα, προτάσεις, υποσχέσεις, σκάνδαλα και κομπίνες αποκαλύπτουν την κυρίαρχη φαντασίωση: η Αθήνα μητροπολή υπηρεσιών, μια πρωτεύουσα του τριτογενή και τεταρτογενή τομέα της οικονομίας, με "υπερεθνική" ακτινοβολία. Το κομμάτι των αφεντικών που παραδοσιακά τα 'κοινομάει από την μέση ανατολή και την αφρική θα ήθελε μια Αθήνα-Βηρυττό, εδρα ναυτιλιακών και τουριστικών, διοικητικών, μεταφορικών και επιτηδεύματων δικτύων με αρμοδιότητα και έλεγχο της μισής Μεσογείου (CITY που λέει και ο Χρίστος). Οι άλλοι θα βολεύονταν να γίνουν υπάλληλοι γερμανικών, γαλλικών, ιταλικών και αμερικανικών εταιρειών, γιαυτό και δεν έχουν αντίρρηση να πουληθεί ότι πουλιέται. Και οι δυο (πλευρές του ίδιου χρυσή ολυμπιάδα στην Αθήνα. Όμως κάποιοι καπάτσοι την πουλήσαν...

...και η πραγματικότητα

Οι δήθεν "στριμωγμένοι" μικροαστοί τρέφονται εν μέρει από τα αποφάγια των ονείρων των αρχόντων. Όμως, πάντα "πεινασμένοι", έχουν την αδυναμία να μετατρέπουν τα υπαρκτά τους άγχη σε κυκλοφοριακό (και όχι μόνο) ορόν αφορά τα αυτοκίνητα τους) χάος. Έχουν όμως μια δύναμη: μπορούν να αξιοποιούν το κάθε σχέδιο των μεγαλοστών, ακόμη και το "κανένα σχέδιο", γιατί οι μικροαστοί είναι η "τάξη" που έχει το δικό της παράλληλο σχέδιο: είναι η τάξη που διαχειρεί και επιμερίζει τις εξουσίες σε ολόκληρη τη κοινωνία... είναι η "τάξη" που ελέγχει το χαρούμενο πρόσωπο της λειψής δίνοντας της το χαρούμενο πρόσωπο της "οικογένειας", η την οικειότητα της "ατομικής υποθέσεως". Οι μικρομεσαίοι εργολάβοι, ιδιοκτήτες μηχανικών κ.λ.π. είναι ουσιαστικό στοιχείο της αμειλικτης, πάντα αδηφάγας ΜΑΖΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ στην πόλη - στην κοινωνία.

Το θέμα

Βιώνοντας λοιπόν την καπιταλιστική εκμετάλλευση στη πόλη-Αθήνα δεν μπορούμε να μιλάμε για την, και πολύ περισσότερο να την αντιμετωπίσουμε σαν να είμαστε στο Βερολίνο. Η εκμετάλλευση εδώ δεν "συμπυκνώνεται" τόσο στην απειλή της μπουλτόζας που θα σαρώσει από άκρη σε άκρη την μητροπολιτική ζούγκλα - αλλά διαμορφώνεται επίσης από την διάχυτη, έντονα προσωπική (και γιαυτό αόριστη) σχέση ανάμεσα στον νοίκι και στον σπιτονοίκιο κύρη του πρώτου τυχαίου δυαριού. Ούτε επίσης απειλή είναι μόνο οι καπιταλιστικές επενδύσεις μεγάλης κλίμακας. Αλλά είναι και εκείνα τα δίκτυα μικροεπενδύσεων που παρόλη την "μικρότητα" τους ενεργούν δραστήρια στην αγορά: π.χ. ένας πεζόδρομος ή μια μικρή πλατεία μπορούν να αλλάξουν συμπεριφορές, να αλλάξουν τις τιμές, να αλλάξουν τα νοίκια, να αλλάξουν τις χρήσεις. Και κατά κανόνα, τέτοιες μικροεπενδύσεις γίνονται με σκοπό το κέρδος. Το γεγονός είναι λοιπόν πως έχουμε να κάνουμε με μια καπιταλιστική μηχανή αρκετά "σύνθετη": νομοί και κρατικές ρυθμίσεις διαπλέκονται με εξατομικευμένες συμπεριφορές... μύθοι και ιδεολογίες (όπως το όνειρο του ιδιοκτήτη σπιτιού σαν εξασφάλιση) απονευρώνουν την βαρβαρότητα μιας ζωής-σε-διαρκή-διαπραγμάτευση... μικροαστικές βελβίδες ασφαλείας (οικογένεια-γάμος-πρόσκληση) δρώντας υποτίθεται αμυντικά απέναντι στην κρίση την αναπαράγουν... πρότυπα κοινωνικής συμπεριφοράς καταστρέφουν την συλλογικότητα κοινωνικών αναγκών και διεκδικήσεων. Η σύνθετοτητα αυτής της καπιταλιστικής μηχανής τοποθετεί οποιαδήποτε επιμέρους ένταση (όπως π.χ. τις ραγδαίες αυξήσεις στα νοίκια) σε θέση καίρια - καίρια αλλά όχι κυρίαρχη. Αλλά επίσης σε μια θέση "σχετική", περικυκλωμένη από άλλες εντάσεις, των οποίων την συνείδηση οργανώνουν με τέτοιο τρόπο οι κυρίαρχοι ώστε να παράγεται χάος, κατακερματισμός και απομόνωση. Για παράδειγμα: το ζήτημα των ενοικίων (σαν μέρος του "κόστους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης") είναι άμεσα συναρτημένο με το ζήτημα του μισθού. Η ένταση της εκμετάλλευσης στο πρώτο σχετίζεται με την ένταση της εκμετάλλευσης στο δεύτερο. Και όμως: δεν είναι μονάχα η διαφορά αφεντικών ανάμεσα στη δουλειά και το σπίτι που συσκότιζει αυτή την σχέση. Είναι και η διαφορά αντίληψης...

Οι απαντήσεις βρίσκονται στο δρόμο

Είναι εξ' αιτίας αυτών των καταστάσεων που είναι σήμερα πιο εύκολο (και πιο αποδεκτό...) να αναμασάμε τα συνθήματα μας παρα να εργαζόμαστε για την ριζική κοινωνική αντιπολίτευση. Είναι επίσης αποτέλεσμα αυτών των καταστάσεων (και τρόπος α-ποτέλεσμα τους) το γεγονός ότι τα "κίνηματα", οι "χώροι", οι "ομάδες", οι "οργανώσεις" και οι "παρέες" είναι μάλλον στρατοπέδα γερικών ιδεών παρά εργοτάξια συνείδησης. Είμαστε ολοφάνερα εκμεταλλευόμενοι - αυτο δεν χρειάζεται επιχειρήματα ή αποδείξεις. Αλλά είναι επίσης ολοφάνερα "λίγοι" να είμαστε απλώς εκμεταλλεμένοι. Είμαστε οι πακιστάνοι και οι φιλιπινέζες, οι νεολαίοι και οι πουτάνες, οι άνεργοι και οι απεργοί αυτής της μητροπόλεως του νότου. Αλλά δεν φτάνουν αυτά τα προσκλήτρια: στην κοινωνία η πρόσδεση δεν ισχύει. Χρειάζεται να υ ν θ ε σ η. Χρειάζεται θεωρία και πράξη: να οργανώσουμε (απ' ό,τι φαίνεται εξ' αρχής) την συναφεια των μερών εντάσεων, κόντρα στην εξατομικευση τους, σε γενικότερες κοινωνικές αντιθέσεις... Να αποκαταστήσουμε μέσα στην άρνηση του υπάρχοντος τον πλούτο του κοινωνικού.....

Ο ΔΗΜΟΣ ΤΡΙΖΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ

• Ο δήμος της Αθήνας -συγκεκριμένα η πολιτική του ηγεσία- θα πρέπει να νιώθει πολύ περίφανος σαν ιδιοκτήτης; την Παρασκευή 14 Δεκέμβρη (και ενώ είχε προηγηθεί αίτηση μας στο δημοτικό συμβούλιο για την έγκριση σύνδεσης ρευματος και νερού, που εκκρεμεί) μας κάλεσε ο "αρμόδιος" αντιδήμαρχος Α. Αναπλιώτης. Για να μας ανακοινώσει την "ευαισθησία" του μεν για τα προβλήματα μας, την αιόφασή του δε να μας πετάξει έξω από το σπίτι της Ακομινάτου 62.

Είναι σίγουρα όφελος για μας το ότι ήρθαμε σε μια πρόσωπο με πρόσωπο συνάντηση με τον "αρμόδιο" για την τύχη μας και είναι οπωσδήποτε επίσης όφελος το ότι ακούσαμε από το στόμα του τα "επιχειρήματα" της έξωσης μας. Ποιά; Το εξής ένα: ότι ο Δήμος θέλει να κατεδαφίσει τα σπίτια που έχει στην ιδιοκτησία του. Και ειδικά αυτό που μένουμε...

Αλλά ας δούμε τα πράγματα με τη σειρά.

-Ο Δήμος αγόρασε το 1988 έναν αριθμό παλιών σπιτιών στην περιοχή. Τα περισσότερα ήταν εγκαταλειμμένα και δύο δούλευαν σαν μπουρδέλα.

-Το 1989 ο ίδιος Δήμος ζήτησε να κηρυχτούν διατηρητέα, κάτι που έγινε. Στη συνέχεια κτίστηκαν πόρτες και παράθυρα (κατά τη γνωστή τακτική του Δήμου να φτιάχνει μνημεία εγκατάλειψης σε διάφορες περιοχές της Αθήνας).

-Μπήκαμε στο σπίτι της Ακομινάτου 62 την 1η Σεπτέμβρη. Οι γείτονες μας δέχτηκαν στην πλειοψηφία τους με καλές διαθέσεις.

Το γεγονός είναι πάντως πως τα σπίτια είναι διατηρητέα και εγκαταλειμμένα. Γι' αυτό ο Δήμος ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΑ ΓΚΡΕΜΙΣΕΙ. Επιπλέον δεν έχει ΚΑΝΕΝΑ σχέδιο αξιοποίησης τους προς όφελος της γειτονιάς. Άρα ο κύριος Αναπλιώτης που μας απείλησε με μπουλντόζες, λέει πολύ απλά, ΨΕΜΜΑΤΑ.

Όμως το πιο σημαντικό για μας; δεν είναι αν ο Δήμος σκοπεύει εκείνο ή το άλλο. Το πιο σημαντικό είναι πως ο Δήμος δεν έχει κανένα δικαίωμα να σχεδιάζει το οτιδήποτε σε βάρος στοιχειωδών κοινωνικών δικαιωμάτων, όπως αυτό της κατοικίας. Δεν έχει το δικαίωμα να σχεδιάζει πλατείες ή πολιτιστικά κέντρα εξυπηρετώντας τα συμφέροντα μιας χούφτας ιδιοκτητών ακινήτων (είναι οι μόνοι που κερδίζουν απ' αυτές τις αναπλάσεις) και μερικών εργολάβων, σε βάρος των αναγκών πολλών κοινωνικών ομάδων που ζουν, δουλεύουν και κινούνται στη περιοχή. Και πρώτα απ' όλα σε βάρος των εκατοντάδων ή και χιλιάδων ξένων μεταναστών που ζουν στην ευρύτερη περιοχή της Βάθης κάτω από άθλιες συνθήκες. Όλα όσα, σαν έργα, περιλαμβάνονται στα δημοτικά σχέδια (υπαρκτά ή ανύπαρκτα) έχουν τη λογική της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των πιο εξασφαλισμένων της περιοχής. Ταυτόχρονα οξύνουν την εκμετάλλευση των υπολοίπων. Για παράδειγμα: μια οικογένεια Κούρδων προσφύγων -μεταναστών (έντεκα άτομα) εγκαταστάθηκε πρόσφατα σε ένα από τα εγκαταλειμμένα σπίτια του Δήμου. Ο Δήμος (οι σχετικές υπηρεσίες) τους απείλησε με συλλήψεις, και τους ανάγκασε να εγκατασταθούν τελικά σε γειτονικό ξενοδοχείο, έντεκα άνθρωποι σε δύο δωμάτια, πληρώνοντας με το κεφάλι. "Άρα, ο δήμος στην προκείμενη περίπτωση έδρασε σαν μεσίτης, αν όχι σαν νταβατζής...

Είναι λοιπόν ολοφάνερο ότι οι λεονταρισμοί και οι απειλές εναντίον της Ακομινάτου 62 είναι ένας ακόμα κρίκος στη ταξική διαχείριση της πόλης, και ειδικά στη Βάθη. Τα όποια "επιχειρήματα" περί "αξιοποίησης" των κτιρίων αυτών από το Δήμο (κατεδάφιση για πλατεία) είναι έτσι κι αλλιώς σαθρά. Όμως η ουσία τους δείχνει την κοινωνική αναληψία και την αυθάδεια που επιδείχνουν όσοι νιώθουν ότι μπορούν να μας επιβάλλουν τη στέρηση (παρά τις ευαισθησίες τους...).

Γι' αυτούς τους λόγους, τόσο η αρχική μας επιλογή να καταλάβουμε το συγκεκριμένο σπίτι, όσο και η τωρινή μας απόφαση να αγωνιστούμε ενάντια στους "μπουλντόζες" (μηχανές ή πολιτικούς του Δήμου) στοχεύει στο να αποκαλύψουμε (μέσα από την υπεράσπιση του κοινωνικού δικαιώματος στη στέγη) τη βαρβαρότητα του ιδιοκτήτη Δήμου Αθηναίων και να τον αναγκάσουμε να αναγνωρίσει το δικαίωμα στην κατοικία και όχι μόνο για μας.

Διαβάζοντας ένα κείμενο που γράφτηκε το 1973 για την ενοικιαζόμενη κατοικία - που μάλλον μικρή αξία έχει να αναφερθεί ποιο είναι - μου δημιουργήθηκαν κάποιες σκέψεις για τη σχέση ενοικιαστή - κατοικίας.

Τότε ήταν δυνατόν να γίνεται αντικείμενο ανάλυσης τα χαρακτηριστικά ενός ενοικιαστή-ιδιοκτήτη. Η δυνατότητα να υπογράφονται συμβόλαια πολυετούς διάρκειας ή ακόμη και απεριόριστου χρόνου (προφορικά ή γραπτά δεν έχει σημασία) έδινε τη δυνατότητα να γίνεται λόγος για "τμηματική πώληση" του αγαθού-κατοικία, δηλαδή την πώληση ενός προϊόντος, που με το πέρας της διάρκειας χρήσης του απο τον ένοικο γίνεται άχρηστο. 2
Απο το γεγονός αυτό καταλαβαίνουμε πως υπήρχε η δυνατότητα στον χρήστη-ενοικιαστή να αισθάνεται αυτό το χώρο σαν σπίτι του, να παρεμβαίνει σ' αυτόν, να τον οικειοποιείται. Ο λόγος που θα τον ανάγκαζε να τον εγκαταλείψει, θα ήταν η απόκτηση ενός ιδιόκτητου σπιτιού. Όσο λοιπόν εξαργύρωνε το δικαίωμα της νομής (χρήσης) του σπιτιού μπορούσε να βιώθει ασφάλεια πως κατέχει ένα σπίτι, το οποίο είναι και ο προσωπικός και οικογενειακός του χώρος. Δηλαδή σε επίπεδο συνείδησης, ο ενοικιαστής διέφερε από τον ουσιαστικό ιδιοκτήτη όσον αφορά την ασφάλεια για την διάρκεια της "κατοχής" της "ιδιοκτησίας" του, δηλαδή της κατοικίας του.

Αυτή είναι μία πραγματικότητα, η οποία ακολουθώντας την αλλαγή οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών ανήκει στο παρελθόν. 3

Το 1985 λοιπόν - μετά απο δώδεκα χρόνια - ο ενοικιαστής παρουσιάζεται με τονισμένα τα χαρακτηριστικά του "άστεγου". (Είναι φανερό πως εδώ δεν εννοώ τα χαρακτηριστικά εκείνων που ζούν στα παγκάκια ή που λαθροβιούν σε άδεια και εγκαταλελειμένα σπίτια.)

Τα χαρακτηριστικά της φιγούρας που περιγράφω συντίθενται απο την διαρκή ανασφάλεια του ενοικιαστή όσο αφορά τον προσωπικό ή οικογενειακό του χώρο. Αυτή παράγεται και συντηρείται απο το νομικό και οικονομικό καθεστώς της ενοικίασης. Ένας από τους παράγοντες αυτού του καθεστώτος είναι τα διετή συμβόλαια ενοικίασης. Αυτά είναι η αιτία για μία σειρά αλυσιδωτά φαινόμενα που αφορούν την ενοικίαση:

α) Για την περιοδική παραγωγή "νομάδων" της πόλης, που αγωνιώντας για την ανεύρεση κατοικίας, συμβάλουν στην αύξηση της ζήτησης και μ' αυτό στην αύξηση των ενοικίων.

β) Τη διπλή αγωνία του ενοικιαστή, που κάθε δύο χρόνια ή περιπλανιέται να βρεί νέο σπίτι, με υποφερτούς οικονομικά όρους, ή διαπραγματεύεται έτσι εκ νέου το ενοικιοστάσιό του με τον ιδιοκτήτη, χάνοντας έτσι κάποια κερητημένα.

Με λίγα λόγια η πραγματικότητα αυτή μας δίνει το δικαίωμα να μιλάμε για μία κοινωνική συνθήκη τέτοια, όπου η σχέση ενοικιαστή-κατοικίας εξαθλιώνεται. Θα περιγράψω δύο σημεία αυτής της εξαθλίωσης:

α) Η απαιτήσεις των ιδιοκτητών έναντι των υποθήγιων ενοικιαστών αυξάνουν καθώς ένας "εφεδρικός" αριθμός ενοικιαστών εγγυάται την εμπορευματικότητα του προϊόντος -κατοικία. Αυτές οι απαιτήσεις δεν είναι μόνο οικονομικές, συχνά παίρνουν και χαρακτήρα ρατσιστικό, απαγορεύοντας σε κάποιες κοινωνικές ομάδες το "δικαίωμα" να νοικιάσουν ένα σπίτι.

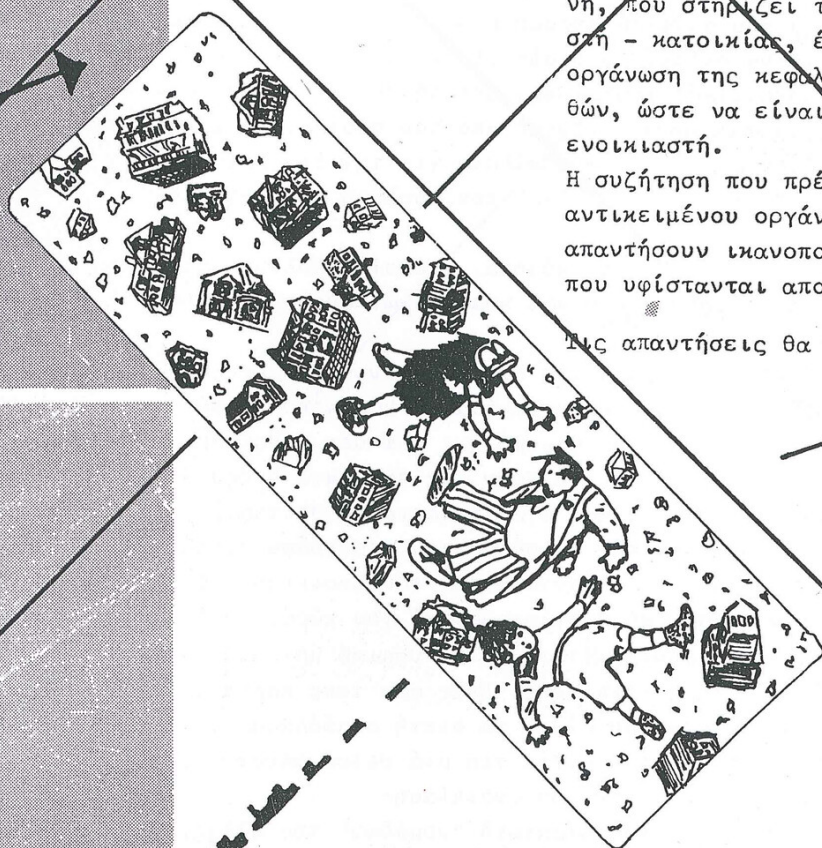
β) Ο ενοικιαστής αποξενώνεται από το χώρο της κατοικίας, όπου καταναλώνει σημαντικό μέρος του χρόνου του. Η αποξένωση αυτή παράγεται τόσο από τη μικρή διάρκεια της μίσθωσης, που δημιουργεί το αίσθημα της προσωρινότητας, όσο και από την αυξημένη ανασφάλεια, αφού γνωρίζει πως ούτε η συνθήκη αυτή της εξαργύρωσης του δικαιώματός του στην κατοικία, δεν ισχύει. (Με τη λήξη του συμβολαίου θα βρεθεί χωρίς δικαιώματα μπροστά στις οικονομικές και άλλες απαιτήσεις του ιδιοκτήτη.)

Αν λοιπόν κάποτε - πριν δώδεκα χρόνια - είχε σημασία η συζήτηση της άποψης πως η εκμετάλλευση της στέγης ως σχέση ενοικιαστή ιδιοκτήτη, δεν είναι κυρίαρχη στην οργάνωση της καπιταλιστικής πόλης (μιλώντας πάντα για την ελληνική πραγματικότητα) σήμερα αυτή η συζήτηση θα ήταν (και πολιτικά) λάθος.

Νομίζω πως περιέγραφα κάπως την πραγματικότητα εκείνη, που στηρίζει τον ισχυρισμό, ότι η σχέση ενοικιαστή - κατοικίας, έχει με τέτοιο τρόπο ενταχτεί στην οργάνωση της κεφαλαιοποίησης και κατανάλωσης των αγαθών, ώστε να είναι βάσιμο να μιλάω για εξαθλίωση του ενοικιαστή.

Η συζήτηση που πρέπει να ανοίξει σήμερα αφορά την εξ αντικειμένου οργάνωση των ενοικιαστών, ώστε αυτοί να απαντήσουν ικανοποιητικά στους όρους εκμετάλλευσης που υφίστανται από τους ιδιοκτήτες στέγης.

Τις απαντήσεις θα τις βρούν στο δρόμο...

Σημ.1 Το σημαντικό του κειμένου είναι αυτό που στην ουσία δεν λέει, δηλαδή την κατάσταση (κοινωνική κυρίως) που έδωσε το δικαίωμα στον ερευνητή -που έγραφε τη μελέτη- να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του ανεξάρτητα από το πόσο άστοχες ακόμη και για κείνη την εποχή ήταν.

Σημ.2 Η έννοια του χρήσιμου και του χρηστικού πολλές φορές μπερδεύονται στο λόγο, ώστε να γίνονται συχνά παρανοήσεις. Αντίστοιχα, η έννοια του άχρηστου είναι πολύ λεπτή, ιδίως όταν αυτή χρησιμοποιείται ως οικονομικός όρος. Έτσι πολύς λόγος μπορεί να γίνει για τη σημασία και την ορθότητα της παραπάνω διαπίστωσης και πρότασης. Όμως αυτό ξεφεύγει από τις προθέσεις του εν λόγω κειμένου και ανοίγει μιά άλλη κουβέντα.

Σημ.3 Όταν η ουσία της εκμετάλλευσης κάθε αγαθού (ακόμη και κοινωνικού όπως αυτό της κατοικίας) βρίσκεται στη διαμόρφωση ολοένα και ευνοϊκότερων συνθηκών για την παραγωγή κέρδους, η κεφαλαιοποίησή του τροποποιεί και καθορίζει τον εκάστοτε χαρακτήρα της σχέσης του καταναλωτή με το προϊόν, όπως στην περίπτωση μας του ενοικιαστή με την κατοικία.

Τελευταία, ένας σημαντικός διαχωρισμός υντελείται μέσα στην πανεπιστημιακή κοι-
τητα με "πέτρα του σκανδάλου" την κατά-
ψη στέγης της Λέλας Καραγιάννη 37 στη
νφέλη.

Ενώ οι πανεπιστημιακοί "παράγοντες" κι-
ούν τη διαδικασία έξωσης των αυτοστεγα-
μένων νέων-φοιτητών και εργαζόμενων, τα
έλη της φοιτητικής κοινότητας δικαιολο-
ούν την πρακτική και συμπαραστέκονται
τον αγώνα των κατοίκων ενάντια στην εν-
εχόμενη καταστολή. Διαφαίνεται έτσι κα-
χρά η θέση εξουσίας μέσω της οποίας οι
ανεπιστημιακοί έρχονται να απαιτήσουν
η περιουσία τους για λογαριασμό όλων.
ειτουργούν έτσι σαν μικροϊδιοκτήτες που
ίγεται το συμφέρον τους (οικονομικό;) ποδεικνύοντας παράλληλα τη διάσταση ε-
είνη του πανεπιστημίου σαν επιχειρημα-
ία. Διάσταση που με τις αναμενόμενες
υθμίσεις βάση του πολυνομοσχεδίου έρχε-
αι να επικυρωθεί και θεσμικά, να επι-
ληθεί σαν αναγκαιότητα και κανόνας.

Και αναρωτιώμαστε πολύ απλά, ποιό το
όημα ύπαρξης μιας πανεπιστημιακής κοι-
ότητας που θέλει να αναφέρεται στο σύ-
ολο της κοινωνίας όταν ιεραρχεί το οικο-
ομικό κόστος πάνω απ'τη προώθηση των ι-
εών και απόψεων που αρθρώνονται κριτικά
ια την υπάρχουσα δομή της κοινωνίας σε
εωριτική και πρακτική βάση;

Ποιά η σημασία ύπαρξης της όταν είναι
νίκανη να αναγνωρίσει τη θέση των κοι-
ωνικών κινημάτων, των δυνατοτήτων και
της προοπτικής σ'αυτά;

Μήπως δεν έχει κανένα νόημα και καμιά
σημασία ύπαρξης;

Η Γενική Συνέλευση φοιτητών Αρχιτεκτονικής δηλώνει την
συμπράσταση της στην απειλούμενη με καταστολή κατάληψη
στέγης της Λέλας Καραγιάννη 37. Το επι χρόνια εγκατα-
λελειμμένο κτίριο που είναι συνιδιοκτησία του Πανεπιστη-
μίου, του Πολυτεχνείου και της ΑΣΚΤ καταλήφθηκε απο άστε-
γους φοιτητές-εργαζόμενους και άνεργους το 1988. Το κτίριο
στη καταστολή του αντιτίθεται και η Σχολή Καλών Τεχνών-
έχει αξιοποιηθεί σαν χώρος στέγης, δημιουργίας και ελεύθε-
ρης έκφρασης απο τους ίδιους νέους και νέες και λειτουργεί
εδώ και 2 χρόνια.

Καταγγέλλουμε τη στάση του πρύτανη Σταθόπουλου που μεθο-
δεύει το κτύπημα της κατάληψης υπογράφοντας ψευδείς δηλώ-
σεις, αναφερόμενος σε ανύπαρκτες συζητήσεις μεταξύ Πανεπι-
στημιακών και καταληψιών.

Καταγγέλλουμε επίσης την υποκρισία των πανεπιστημιακών
αρχών που με το πρόσχημα της δήθεν αξιοποίησης του κτιρίου
σαν φοιτητική εστία-τη στιγμή που οι υπάρχουσες Φ.Ε. κλεί-
νουν, οι δαπάνες για τη παιδεία και ευρύτερα οι κοινωνικές
δαπάνες περικόπονται, έχει στόχο αποκλειστικά και μόνο τη
καταστολή μιας εστίας αντίστασης στην εκμετάλλευση των
στεγαστικών αναγκών.

ΜΗΝΥΜΑ 581 T

17.12.90 14:01

17.12.90 12:28

CF074

ΑΘΗΝΩΝ 13/1926 35 17 1013

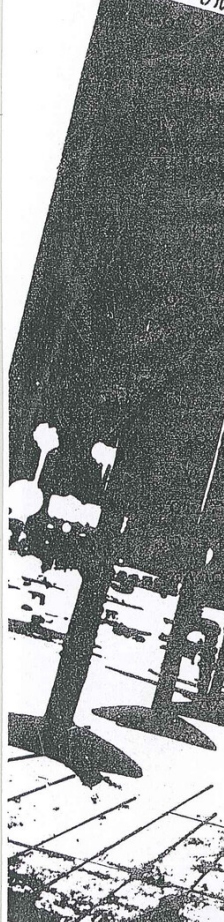
60615
17/12/1990

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ-ΑΚΡΟΑΤΗ

ΣΟΒΑΡΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ STOP ΕΚΔΟΤΕΣ-ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ
ΔΙΟΚΟΝΤΑΙ STOP ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΤΑΙ ΕΞΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟΠΟ ΚΑΤΟΙΚΗΣΗΣ ΓΡΑΦΕΙΩΝ STOP
ΔΗΜΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΤΡΙΖΕΙ ΔΟΝΤΙΑ STOP ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ STOP

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

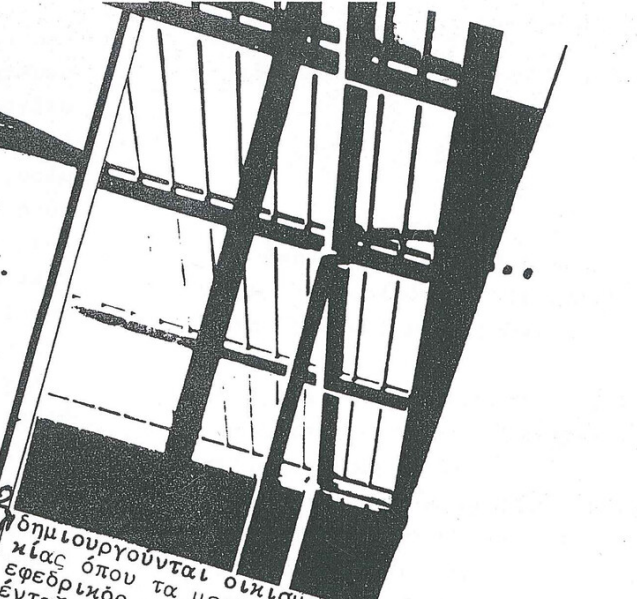
από το ξεκίνημα της μεταλλαγής της ελληνικής κοινωνίας σε καπιταλιστική -στις αρχές του αιώνα περίπου και λίγο πιο πριν- φάνηκε καθαρά η αναγκαιότητα της ανάπτυξης "μητροπόλεων" πόλεων δηλαδή που θα ήταν δυσανάλογα μεγάλες ως προς τις υπόλοιπες και με χαρακτηριστικό την υπερσυγκέντρωση των εκάστοτε υπηρεσιών. αυτές θα ήταν το αποτέλεσμα της τελευταίας υπαίθρου, όπου με τον μαρasmus της τελευ- και βιομηχανίες την κατάλληλη -χωρική και κοι- νωνική- υποδομή για την εγκατάσταση της πρώ- συνέπεια οι πόλεις αυτές μεταφράζονται στον χώρο αυτό που στην πραγματικότητα είναι η εικόνα της κοινωνικής δομής του ελληνικού καπιταλισμού. η αθήνα, ο πειραιάς και πολύ αργότερα η θεσσα- λονίκη ανταποκρίθηκαν με αρκετή συνέπεια στην αξίωση αυτή.

η πραγματικότητα.

ειδικότερα στην αθήνα της αρχής του αιώνα λί- γα από την σημερινή της εικόνα μπορούσε να υπό- σκεται "αραιοκατοικημένη, με τα δίκτυα παροχής νερού, ηλεκτρικού, γκαζιού, τηλεφώνου ανεπαρκή για τα δεδομένα της εποχής. η πολεοδομική της συμ- νωση ανέδειχνε ένα βαθύ πρόβλημα στέγασης σημα- τικού μέρους του πληθυσμού της. παράλληλα απο- το '22 και μετά το πρόβλημα της στέγασης των προσφύγων τα υπογραμμίζει όλα αυτά ζητώντας επίμονα λύση. τα υπογράμμιζε επίμονα από την ανάπτυξη της ελληνικής υπαίθρου από την ανάπτυξη της καπιταλιστικής παραγωγής δημιουργούσε ένα νέο κύμα αστυφιλίας, όχι μόνο δεν βρέθηκε αλλά τονίσθηκε ακόμα περισσότερο η αναγκαιότητα της.

τι μπορούσε να προκύψει;

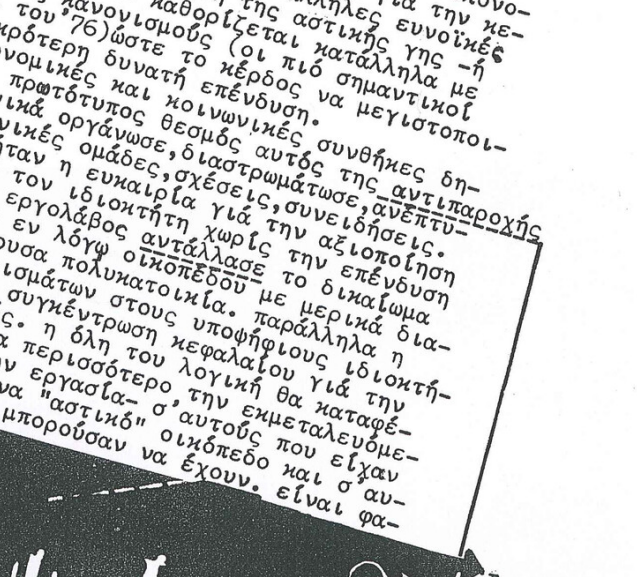
μέσα σ' αυτές τις συνθήκες μας είναι γνωστός ο αγώνας που έκαναν οι πρόσφυγες και ο ντόπιος μειονεκτών πληθυσμός στην προσπάθεια του να καλύψει το στεγαστικό του πρόβλημα. τα συμφέ- ροντα που έπρεπε να προσερασθούν ήταν πολλά και σύνθετα. η διανομή της γης σε μεγάλες γαιο- διοκτήσιες και κρατικά κτήματα ήταν δύο από αυτά. με τον κατακερματισμό των γαιοδιοκτησι- χια ή επιδέξιους κερδοσκόπους σε οικοπεδοτε- προϊόν και παράλληλα με την καταπάτηση των ικών αγροτεμάτων, όπου αυτές βρίσκονταν στην πύλη της πόλης, ήταν οι δύο τρόποι που έφερε να δοθεί λύση στα παραπάνω εμπόδια. τόν το τρόπο -υπό την ανοχή του κράτους-

δημιουργούνται οικισμοί αυτοστέγασης ή λαϊκής κατο- κίας όπου τα μειονεκτούντα στρώματα-η καλύτερα ο εφεδρικός εργατικός πληθυσμός -αγωνιούσαν για την ένταξη τους στην παραγωγή και κατά συνέπεια στην αθηναϊκή κοινωνία. αυτά βέβαια, όπως προκύπτει από την παρατήρηση της πόλης, δεν προκύπτει στην περιφέρεια της αθήνας συμβαίνουν κυρίως παράλληλα δεν πρέπει να ξεχναμε πως την αντίστοι- χη περίοδο όπως και στην συνέχεια η κρατική πολι- τική για κοινωνική κατοικία υπήρξε από ανύπαρκτη- μέχρι περιορισμένης κλίμακας. φυσικά όποτε το κρά- τος θυμόταν την υποχρέωση που αυτή γινόταν κάτω από την πίεση μίας σοβαρής κοινωνικής πραγματικό- τητας όπως αυτή της αποκατάστασης των προσφύγων όπου αναγκάστηκε να αναγνωρίσει και την ύπαρξη του προβλήματος σε ένα κομμάτι του ντόπιου πληθυσμού.

το νόημα.

τα συμφέροντα γύρω από την στέγη και την στεγαστι- κή πολιτική του κράτους -που πάντα επιθυμούσε να δημιουργεί προϋποθέσεις για νέους ιδιοκτήτες- άρχι- σαν να διαμορφώνονται προς την κατεύθυνση της υπο- ατήριξης μίας αυξημένης οικοδομικής δραστηριότητας. η επένδυση στην οικοδομή οικοδομικής δραστηριότητας. κυρίως μάλιστα συμφέρουσα για αυτούς που ενδιαφερόν- ταν από το '50 και μετά έχει και προσβάσεις στον κρατικό μηχανισμό. μετά έχει και προσβάσεις στον το αποτέλεσμα ήταν η οργάνωση της ελληνικής οικονο- μίας να έχει ισχυρό άξονα την κατασκευή οικονο- και τις περί αυτήν δραστηριότητες. αυτό το (οικονο- μικό) παιχνίδι απαιτούσε τέτοιους όρους για την κε- ρδοσκοπία ώστε να προκύψουν οι κατάλληλες ευνοϊκές ρυθμίσεις. δηλαδή η αξιοποίηση της αστικής γης -ή τους έγγειας προσόδου- καθορίζεται κατάλληλα με ήταν πολυεθνικοί κανονισμούς (οι πιο σημαντικοί είταν του '24 και του '76) ώστε το κέρδος να μεγιστοποι- είταν με την μικρότερη δυνατή επένδυση. ορισμένοι οικονομικοί οργανισμοί και κοινωνικές συνθήκες δη- ο αυτές τις κοινωνικές ομάδες, σχέσεις, συνειδήσεις, ιζε, καθόρισε κοινωνικά οργανωμένες, διαστρωμάτωσε, ανέπτυ- ο θεσμός ο ίδιος ήταν η ευκαιρία για την αξιοποίηση της ιδιοκτησίας του εν λόγω οικοπέδου με δικαίωμα άλλου οικοπέδου από τον ιδιοκτήτη χωρίς την επένδυση μερίσματα στην εργασία. παράλληλα η προώθηση των μέλλουσων πολυκατοικιών μερικώς δια- τες έκανε δυνατή την συγκέντρωση στους υποψήφιους ιδιοκτή- ανέγερση της οικοδομής. η όλη του λογική θα καταφέ- νη τάξη -όσον αφορά την εργασία- σ' αυτούς που είχαν στην ιδιοκτησία τους ένα "αστικό" οικόπεδο και σ' αυ- τούς που ούτε αυτό δεν μπορούσαν να έχουν. είναι φα-

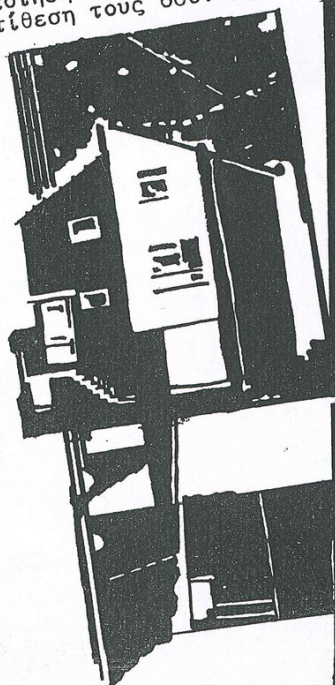

νερό πως για να συμμετάσχεις στον μηχανισμό της αντιπαροχής, με σκοπό το κέρδος το ελάχιστο που ζητιώταν ήταν η κατοχή μίας έκτασης εντός σχεδίου πόλης ώστε αυτή να γίνει αντικείμενο εκμετάλευσης. συνέπεια του ήταν και η δημιουργία δύο στρωμάτων της μικρο-αστικής τάξης. ένα ήταν αυτό των εργολάβων και μεγαλο-εργολάβων (που ασχολούνται και κλειστά με την ανέγερση πολυκατοικιών) που μέσα απ' αυτή τη διαδικασία ποσοστό σπιτιών σε όλες τις περιοχές της αθήνας, μερικοί απ' αυτούς κατάφεραν να συσσωρεύσουν ικανά κεφάλαια (σε κινήτη και ακίνητη περιουσία) ώστε να επενδύουν και σε άλλους τομείς της παραγωγής και έτσι να ενταχθούν στην κτήτες της ίδιας τους της κατοικίας που γίνονταν κάτοχοι και μίας ή περισσότερων ακόμα προς εκμετάλευση (ενοικίαση).

καταλαβαίνουμε λοιπόν πως η επιταχτική ανάγκη για στέγη, που υπήρχε λόγω των εφεδρικών εργατών που έρχονταν στην πόλη καθώς ολοένα εξαθλιωνόταν η ύπαιθρος και της αποκατάστασης των προσφύγων, γίνεται στα χέρια της "ιδιωτικής πρωτοβουλίας" (δηλαδή των μικρο- και μεγαλο- επενδυτών) το εμπόρευμα που αποφέρει σημαντικά κέρδη (είτε με την πώληση του είτε με την ενοικίασή του).

3. το αποτέλεσμα.

φαινομενικά και όπως υποσχόταν η αστική τάξη, καθώς το κράτος ολιγορούσε αλλά και αδυνατούσε να αναλάβει την κοινωνική και πολιτική ευθύνη που του αναλογούσε ώστε να δώσει λύση στο πρόβλημα αυτό, η αντιπαροχή θα ήταν η λύση για αυτό. εκεί που αδυνατούσε το κράτος η ιδιωτική πρωτοβουλία μέσα από την εξάντληση των δυνατοτήτων της εγγείας προσόδου "εξασφάλιζε" την κατασκευή των κατοικιών φτηνών και με χαμηλά νοίκια. φυσικά αποσιωπήθηκε το γεγονός πως η ποιότητα της κατασκευής των οικοδομών θα ακολουθούσε ταξικά κριτήρια αφού στις περιοχές που προορίζονταν για την στέγαση του μειονεκτούντος πληθυσμού ζητιόταν να κατασκευαστούν φτηνές πολυκατοικίες με το μέγιστο κέρδος. πραγματικά όμως η ανάγκη ύπαρξης ενός ποσοστού που να μην έχει ιδιοκτητή κατοικία ώστε η εκμετάλευση της στέγης να αποδίδει ικανοποιητικό κέρδος καθόριζε και καθορίζει ζητήματος. ακόμα και της λύσης του συγκεκριμένου ζητήματος. αυτό όχι σήμερα στη δεκαετία του '90 το πρόβλημα αυτό όχι μόνο δεν έχει βρει λύση αλλά όλα δείχνουν πως υπάρχει νέα όξυνση του. η ουσία του μηχανισμού αυτού φάνηκε αποτελεσματική και σε ένα ακόμη διαφοροποιήθηκε να παρατηρηθεί καμιά σημαντική διαφοροποίηση στις παραγωγικές δυνάμεις αλλά ούτε στα μέσα ήση στις παραγωγικές αυτές καταφέρει να δημιουργήσει νέες συνειδήσεις και συμπεριφορές. ο διαχωρισμός του ιδιοκτήτη στέγης από τον εύκολο δεν ήταν και η απειλή υπόσχεση της εύκολης αλλά με την κτήσης έστω στην περιφέρεια της πόλης αλλά με την ελπίδα της ένταξης σ' αυτήν οδήγησε ένα σημαντικό μέρος της εκμεταλευόμενης τάξης στην αποταμίευση και την στέρηση άλλων αγαθών ώστε να αποκτήσουν την ιδιοκτησία του "κεραμιδιού που ειχαν πάνω απο το κεφάλι τους". αυτό ήταν και ένας παράγοντας που τους περιόριζε μπροστά σε μία οργανωμένη ριζοσπαστικοποίηση τους στους χώρους όπου κυριάρχουσε η αντίθεση τους όσον αφορά την εργασία.

ANTI

ΕΠΙΛΟΓΟΥ

γίνεται λοιπόν φανερό πως για την ελληνική πραγματικότητα -όπως τουλάχιστον εδώ παρουσιάστηκε- η εξέλιξη της ιδιοκτησίας και της εκμετάλευσης της στέγης είναι ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους της ελληνικής κοινωνικής δομής. απορόφησε σημαντικές παραγωγικές δυνάμεις και εξέληξε κοινωνικά στρώματα. κατά συνέπεια ανέπτυξε την κατάλληλη ιδεολογία. φαίνεται λοιπόν δύσκολο να οργανωθεί και να αναπτυχθεί ένα κίνημα διεκδικητικό της λύσης του στεγαστικού ζητήματος στην πόλη. όμως η αντίθεση που παράγεται με βάση την εμπορευματοποίηση της στέγης ανάμεσα σ' αυτούς που την εμπορεύονται και σ' αυτούς που την πληρώνουν παραμένει από τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά της πόλης. η πραγματικότητα γίνεται ολοένα και πιο σκληρή, από τους εκμεταλευόμενους -στην εργασιακή βιώνεται καθημερινά μία αυξανόμενη εκμετάλευση του ύπνου τους και γενικότερα της καθημερινότητάς τους. τα νοίκια ακριβαίνουν και οι εξώσεις γίνονται ένα συχνό περιστατικό και μία αγωνία ταυτόχρονα. μήπως λοιπόν είναι τώρα ανάγκη να οργανωθούν όλοι αυτοί που είναι ή θα γίνουν σύντομα άστεγοι ώστε να διεκδικήσουν την λύση; η απάντηση στην εκμετάλευση που υφίστανται μπορεί να δοθεί με συλλογικές μεθόδους.

Ετσι μπορούν να ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ • • •

ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

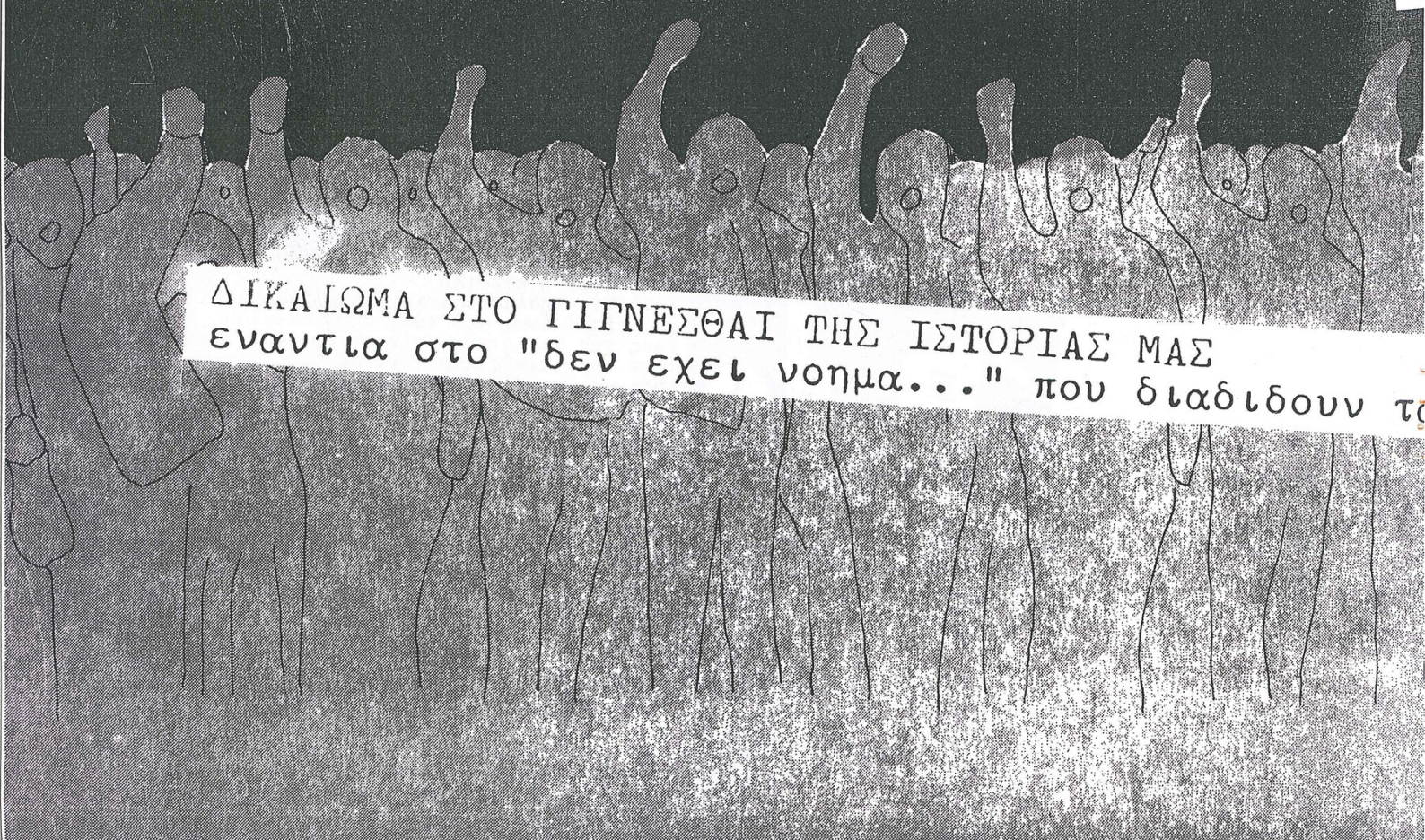
ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΠΟΛΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΕΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΞΩΣΕΙΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ "ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ..." ΠΟΥ ΔΙΑΔΙΔΟΥΝ ΤΟ

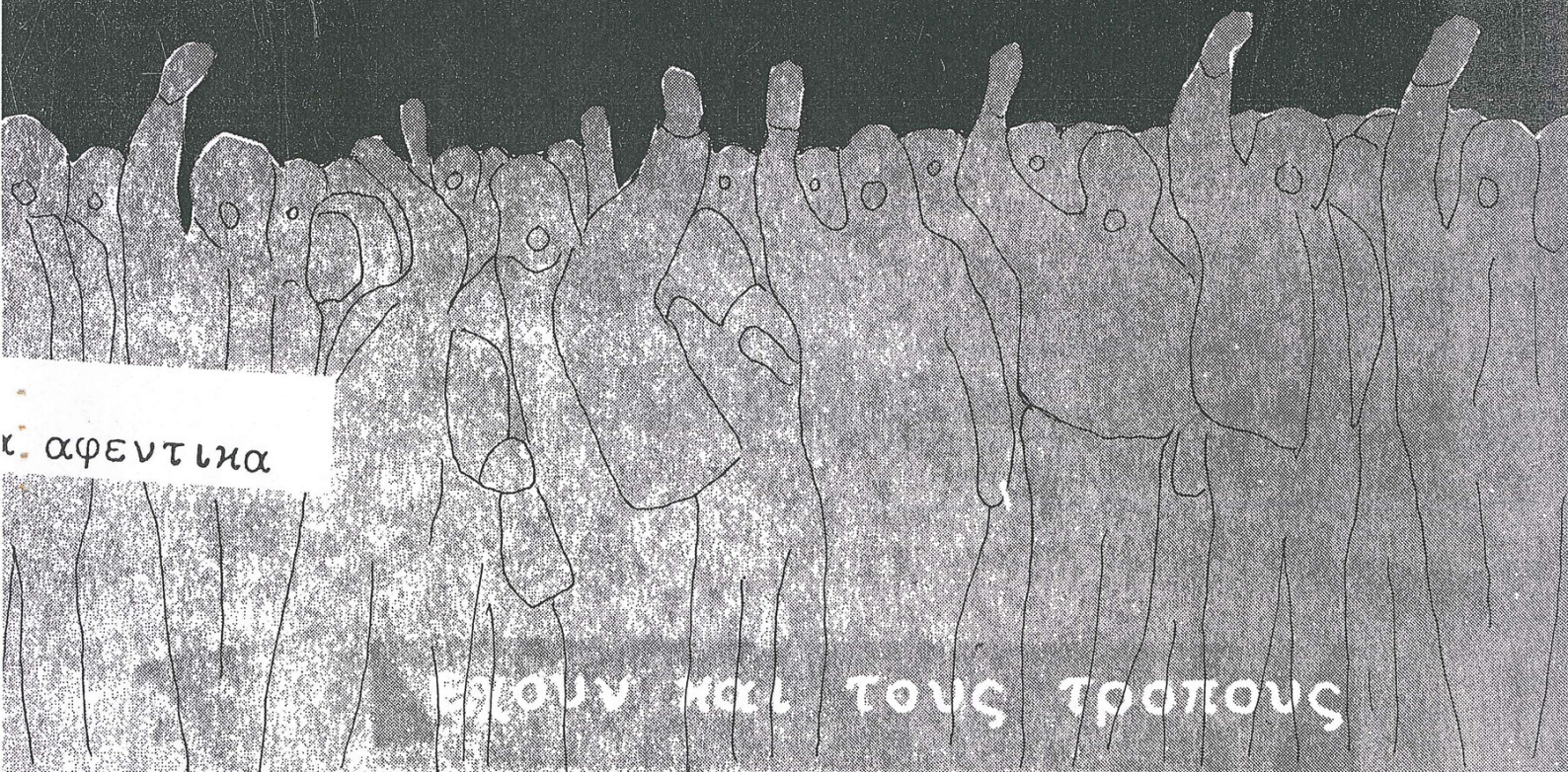
μας δικαιώματα έχουν τους λόγους

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΥΤΖ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΓΝΩΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

και τους αστυ/φυλακες

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ, ΤΙΣ ΠΡΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ MASS MEDIA

αφεντικά

ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

ΤΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ

οι εργάτες να απολύονται

- οι χαφιέδες να προσλαμβάνονται

οι εργάτες να δουλεύουν
και να μην πληρώνονται

- οι αστυνομικοί να δέρνουν
και να πληρώνονται

οι μπουσουλμάνοι
να το βουλώνουν

- οι χριστιανοί να κάνουν
σταυροφορίες στον Περσικό

οι γέροι να πεθαίνουν
στην φάθα

- εκτός αν είναι πρωθυπουργοί,
βουλευτές, βιομήχανοι ή έμποροι

οι νέοι να γίνονται
ειδικευμένοι ηλίθιοι

- και οι πιά πολλοί να μένουν
απλώς ανειδίκευτοι

μερικοί να είναι ύποπτοι

- οι αφέντες να είναι υπεράνω
κάσης υποψίας

όσοι απεργούν να "υπόνομεύουν"

- όσοι απολύουν να "εξυγιαίνουν"

όσοι κάνουν καταλήψεις
να δικάζονται

- όσοι κάνουν εμπόριο
να επευφημούνται

ΕΧΟΥΝΕ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ
ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ

Τα κείμενα που ακολουθούν γραφτήκαν τον αυγουστο αυτης της χρονιας, μετα απο πολυμηνες συζητησεις, σκεψεις αλλα και σοβαρες κοντρες.Αποτελουν, γι'αυτους τους λογους,τοστιγμα της θεσης που εχουμε παρει σαν ατομα και σαν σπιτι απεναντι στα DRUGS/

Επιλογές:

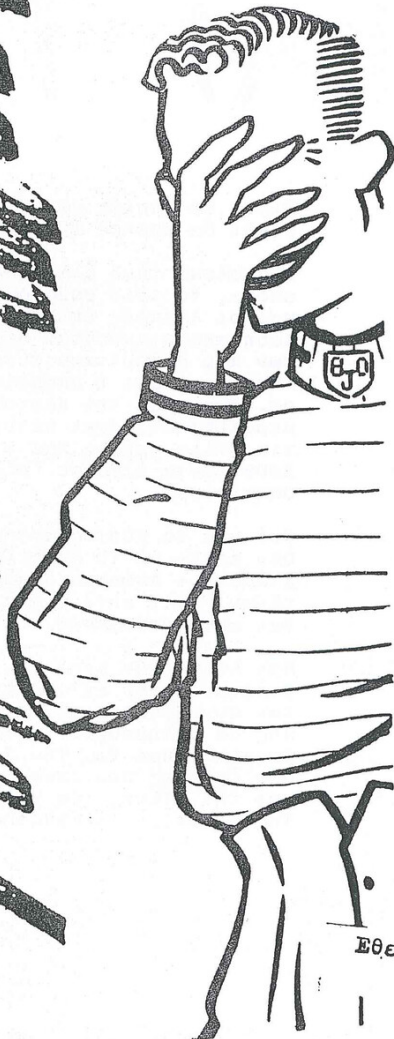
α-Να ζεις στην κοινωνία δουλεύοντας,κάνοντας σχέσεις,δημιουργώντας,κλπ.

β-Χωρίς:Δημοσιουπαλληλίκι,αφεντιλίκι,βόλεμα.
Δεν μπορείς:Να φτιάχνεις μόνος σου πράγματα,τα οποία δεν έχουν σχέση με τη δουλειά που κάνεις.Η ε-ποχή του αντιπραγματισμού,πέρασε εδώ και πολύ και-ρό.

Αρα:Δουλεύεις και αγοράζεις:Ρούχα,τροφή,πράγματα που είναι απαραίτητα για την επιβίωσή σου.Αν δεν το κάνεις,ή θα πεθάνεις,ή θα πάρεις τα βουνά να καλλιεργείς πατάτες,ή θα γίνεις παράνομος και ά-ρα έξω από την αρχική σου επιλογή.

Αρα:Συμμετέχεις σε καπιταλιστικά κυκλώματα,επειδή δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς.Μπορείς να κάνεις ό-μως χωρίς τα 9/10 των πραγμάτων που σου προσφέρο-νται προς κατανάλωση.

Χωρίς TIMBERLAND,LEVI'S,στυλ,PEKRIER,DISCO,κλπ.

Αρα μπορείς να κάνεις και χωρίς την παράνομη "πε-ριθωριακή"και"επαναστατική" κατανάλωση των χασίς, πρέζα,τριπάκια,κλπ.Το επιχείρημα ότι "από ένα σω-ρό κυκλώματα στα οποία μπαίνεις,εγώ επιλέγω το κύ-κλωμα της πρέζας ή και του χασίς ακόμα",δε στέκει. Γιατί το παραπάνω είναι κύκλωμα που έχει να κάνει με το θάνατο και την εκμετάλλευση στις χειρότερες μορφές τους.Οταν κάποιος ισχυρίζεται ότι δεν έχει σχέση με νταραβέρια,ότι τον κερνάνε,κλπ,απλώς κρύ-βει το κεφάλι του στην άμμο.Για να φτάσει ο αθώος κερασμένος φύλλος στο τσιγαράκι σου,για να ανοί-ξει το τριπάκι τις τρύπες-πόρτες στη συνείδησή σοι έχει κινηθεί μια διαδικασία που πίσω της κρύβεται "όλη η μιζέρια και η ξεφτίλα του πρεζάκια φιλοντή-λερ,η καλοπέραση του έμπορα,η κίνηση κάποιων νημά-των του κόσμου απ'το μεγαλέμπορα,ο στρατιωτικός έ-λεγχος της φυτείας.

"Μα είναι ένας αθώος φύλλος".Είναι ένα τούβλο στη μάντρα που λέγεται υποκατάστατα,ένα χαλικάκι στο σωρό που λέγεται ανθρώπινες σχέσεις με σπρώξιμο, ένα ακόμα ελλατωματικό κύτταρο στο καρκίνωμα της τρέζας.

Εθελουτυφλείτε.~Ετσι κι αλλιώς,όλα είναι ένα"τρίπ"

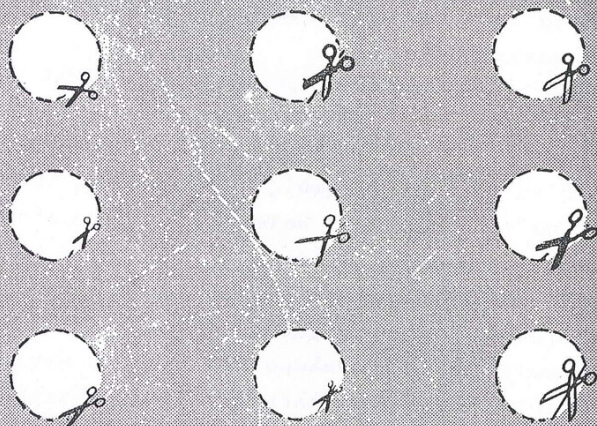
Σ'αυτά θα κολλήσουμε τώρα.

όλα
τα φαγάμε:
βούδες, πυραμίδες,
superman, om,
butterfly,

ΑΛΛΑ
ΤΕΤΟΙΟ ΠΡΑΜΑ
ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙ!

ΤΩΡΑ

ΚΑΤΕΥΘΕΙΑΝ
ΑΠΟ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

REAL TRIP®
ΤΟ ΤΡΟΣ ΚΑΙ ΣΟΥ
ΓΑΜΑΕΙ ΤΑ ΠΡΕΚΙΑ

- ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΤΥΠΟΥΣ: MINI, MEDIUM, MAXI
- ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΕΚΤΟΣ ΨΥΓΕΙΟΥ
- ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ, ΟΥΔΕΝ ΛΑΘΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ
- PASSENGERS WITHOUT TICKETS ARE KINDLY REQUESTED TO PROCEED TO THE DINNING ROOM
- ΣΕ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΝΝΙΑ ΤΕΜΑΧΙΩΝ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ: ΟΙ ΑΔΕΙΕΣ ΚΑΡΤΕΛΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Πρέπει να θεωρηθεί βέβαιο πως η πιο κάτω αναφορά θα τύχει ελάχιστα ευνοϊκής αντιμετώπισης από εκείνους στους οποίους απευθύνεται. Αλλά και η εχθρότητα που θα προκαλέσει θα μείνει γενικά σε "κόσμια" πλαίσια... Το στρατόπεδο των υπηρετών της υποταγής θα σαρκάσει, γιατί μπορεί ακόμα να κρύβει το πραγματικό του πρόσωπο. Και οι παθιασμένοι αντίπαλοι του δεν θα δουν τα-μάτια-τους-πουναι-κλειστά μέσα σε τούτο το κείμενο. Κοινή λοιπόν η διαπίστωση, πως δεν τρέχει τίποτα. (...κι αυτό είναι αλήθεια: αν κάτι έτρεχε όλα τα πιο κάτω θα ήταν αυτονόητα)

Κατα συνέπεια είναι εξόχως μάταιο να επενδύσω αυτήν την αναφορά με την λεοντή της καταγγελίας, την φιλοδοξία της αποκάλυψης ή την ελπίδα της πειθούς. Προτιμότερο να την αφήσω να αναδιπλωθεί στην αδυναμία που το περιβάλλον την υποχρεώνει: εδώ κι εκεί μερικοί υπαινιγμοί θα μείνουν επίτηδες μετέωροι... άλλου τα λόγια δεν θα "έχουν σχέση με πραγματικά πρόσωπα ή περιστατικά"... κι ο ίδιος ο λόγος θα διευκολύνει την εθιμοτυπία μιας ανάγνωσης αδιάφορης.

Γιατί σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς, η εξυχνίαση ενός εγκλήματος μπορεί να εμποδιστεί τόσο από τις "φαμίλιες" των θυτών, όσο και από τις "οικογένειες" των θυμάτων.....

ΠΕΡΙ ΗΡΩΩΝ
ΚΑΙ ΤΑΦΩΝ

Γιατί θα έπρεπε να μιλήσουμε ΤΩΡΑ για τα DRUGS;
Γιατί θα έπρεπε ΤΩΡΑ να ζύσουμε πληγές;

Για όλους τους άλλους λόγους, και τους εξής δυο ακόμα, το ίδιο σοβαρούς: πρώτα γιατί οι ασκήσεις και οι λαμπρές επιδόσεις στην προγραμματισμένη μέθη αποδεικνύονται σταθερά μεθόδους αφομοίωσης των πιο αυθεντικών συναισθημάτων και αντιδράσεων. Ύστερα, γιατί η κλασσική αντίρρηση "...οχι τώρα, τώρα μας την πέφτουν..." έκτος από αφόρητα μεροληπτική, έχει πετύχει την μαζική αναισθησία για πολλά χρόνια και για πλείστα οσα ζητήματα. Αφου πάντα είμαστε "περικυκλωμένοι", πάντα να σπαινούμε...

Όσο για το κόστος αυτής της σιωπής, φαίνεται πως δεν αρκεί να το αποδείξει ένας ορίζοντας γεμάτος πτώματα - πτώματα δικών μας νεκρών και νεκροζώντανων. Γιατί αυτή η σιωπή δεν είναι συνενοχή. Είναι αυτοκαταστροφή.

Ναι λοιπον. Ήν μέσω των ουρλιαχτών (δηλαδή των διαφημιστικών απ' αγορεύσεων) του κράτους και των συνηθειών μιας κατανάλωσης δήθεν επαναστατικής θα μιλήσουμε για τα DRUGS - για την ακριβεία θα μιλήσουμε για την ΝΑΡΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, και με τις δυο έννοιες που μπορεί να έχει η λέξη οικονομία: και την στενή, του χρήματος και την πιο πλατιά της καλύτερης διευθέτησης.

Το όνομα της γένσης

Απο τα πρώτα χρόνια του καινούργιου κοινωνικού πολέμου, ένα μεγάλο μέρος της βορειοαμερικανικής και της δυτικοευρωπαϊκής νεολαίας κήρυξε την αναχώρηση του από τον κόσμο της οικογένειας.

"Ένα χάπι με μεγαλώνει και ένα χάπι με μικραίνει, και το άλλο που μου δίνει η μάνα μου δεν μου κάνει τίποτα εντελώς..." τραγουδούσε η Γκρέις Σλίκ το '66 για ένα κοινό που όπως αποδεικνύεται εκ των υστέρων έφαχνε τις δικές του, τις καταδικές του ψευδαισθήσεις. Ένω μερικά χρόνια αργότερα μια χιλιάδα νεολαίων διαδήλωνε στους δρόμους της Αθήνας (την νύχτα της 17 Οκτώβρη του 81...) "γα-μίσι, χασίσι και επιστροφή στην φύση", περιφέροντας εν μέσω υπαρκτών η ανύπαρκτων κρατικών σοσιαλισμών την αβάστακτη ελαφρότητα της ήττας και της εξαφάνισης ενός "χώρου".

Βίτε σαν αναγγέλια (στη δεκαετία του '60) είτε σαν επιτάφιος (στη δεκαετία του '80) το πακέτο "αμφισβήτηση-ντράγκς" υπήρχε πάντα σαν αποσκευή στην νεολαιΐστικη διαδρομή των τελευταίων δεκαετιών. Και αυτή ακριβώς η ιστορική διαδρομή, ιδωμένη φυσικά από τα αποτελέσματα της θα αρκούσε να διαφωτίσει πολλά πράγματα. Θα αρκούσε αν δεν συνέβαινε να αποτελεί αυτή η αποσκευή κατι σαν το κουτί της Πανώρας: την "εξαιρετική" αφετηρία για "καταστάσεις" και "εμπειρίες" που υποτίθεται πως κάθε φορά είναι καινούργιες - ενώ είναι πάντα οι ίδιες, κανονικές και κανονισμένες.

Θα αρκούσε ακόμα αν η συλλογική μνήμη των κοινωνικών αγώνων ήταν κατι διαφορετικό από ένα ουράνιο λιβάδι στο οποίο ο καθένας απλώς πρέπει να ανακαλύψει τον δικό του διαμαντένιο αστερισμό. Θα αρκούσε τέλος αν αυτή η νεολαία, παραμορφωμένη από τους ίδιους της τους μύθους, δεν συνέβαινε να νοιώθει το "κατι άλλο", το "μυστήριο" και το "ανατρεπτικό" από χέρι.

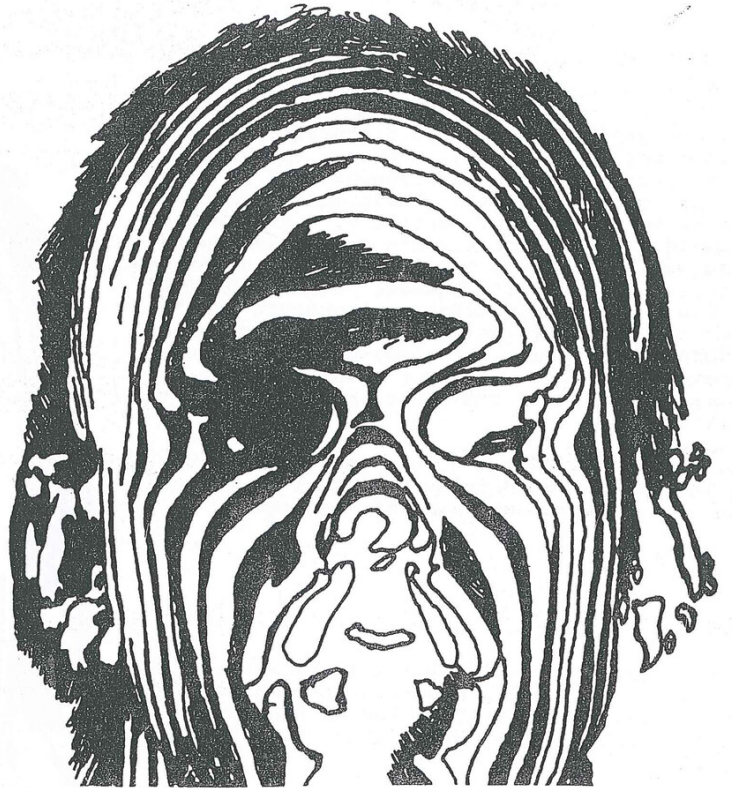
Αν η ουσιαστική απαίτηση της σχέσης "αμφισβήτηση - ντράγκς" ήταν κάποτε η έξοδος από την βαλσαμωμένη, μικροαστική ηρεμία της κατανάλωσης ηλεκτρικών συσκευών, τότε οι εφευρέτες της δεν μπόρεσαν ποτέ στην γονική κρεβατοκάμαρα, η αν μπήκαν, δεν μπόρεσαν να προχωρήσουν ούτε βήμα μακριότερα από εκείνο που τραγουδούσε η Γκρέις Σλίκ: τα ψευδαισθητικά της μάνας μου δεν μου φτάνουν..

Έτσι, στα πλαίσια της ίδιας ακριβώς σχέσης "αμφισβήτηση - ντράγκς" μπόρεσαν τα αφεντικά να δώσουν την απάντηση τους: την γενικευμένη οικονομία των επιθυμιών, τους χειρισμούς των ικανοποιήσεων, τις καινούργιες ατομικές και συλλογικές φτώχειες, στερήσεις και παραμορφώσεις.

Ήταν μια απάντηση που μπόρεσε να προσπεράσει με δεξιότητες το μελαγχολικό "η όλα - η τίποτα" δείχνοντας με νόημα το δεύτερο. Ήταν μια απάντηση που ικανοποίησε την αγωνία του "θέλουμε τον κόσμο και τον θέλουμε τώρα" προσφέροντας επιτόπου εναν (μαγικό) κόσμο βραχυκυκλωμένων αισθητηριακών σημάτων. Ήταν μια απάντηση, τέλος, που απέδειξε ποσο "χρήσιμη" μπορεί να είναι η απελπισία...

Τίποτα πρωτότυπο: Αν οι θρησκείες ήταν ένα DRUG τα DRUGS είναι μια θρησκεία. Κι αν στην απελπισία των δούλων της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας προσέφερε λύτρωση το "γύρνα και το άλλο μάγουλο" που πρότεινε μια δράκα απατευνών, στην απελπισία των υπηκόων του καπιταλισμού όχι μόνο η "παραδοσιακή" θρησκευτική παραγωγή (όπως οι ανατολικοί μυστικισμοί, τα ζώδια κλπ) αλλά και η βιομηχανία της συνείδησης μπορεί να δώσει λύσεις: σήμερα όλοι "πίνουν", όλοι παίζουν ντοπέ. Από τους γιάπικς (η τους φρίκους) μέχρι τις μανάδες τους. Από τους ροκάδες μέχρι τους πρωθυπουργούς. Από τους αθλητές μέχρι τους διανοούμενους. Από τους διευθυντές εφημερίδων μέχρι τους μπάτσους.

Νόμιμα η παράνομα, οποιαδήποτε ψυχοδρωτικά, ψυχοδιεγερτικά, ψυχοκαταπραυντικά, ψυχοφαρμακευτικά, ψυχοτέτοια η ψυχοπατάλα είναι μια γενική μέθοδος των κοινωνικών (ατομικών η συλλογικών) ισορροπιών - και καθόλου "τα όπλα της απελευθέρωσης" όπως μερικοί αστείοι αναβιωτές των σίξτις υποστηρίζουν. Ούτε επίσης "τα εργαλεία της επικοινωνίας" όπως μερικές νεο-ACID, νεο-ψυχεδελικές γκρουπες ευαγγελίζονται: τα ντράγκς στο πεδίο τους δεν προκαλούν μεγαλύτερη κοινωνικότητα (ούτε μεγαλύτερη συγκίνηση) από όσο οι χοιρινές στο παγκό της ταβέρνας... Και τα δύο σαν τότεμ κοινωνικότητας είναι εξ ίσου γελοία....

Όλα είναι ένα TRIP (;)

Ναρκοοικονομία είναι η καθολική διευθέτηση των εντάσεων και των ανισορροπιών (που παράγει στην νοση και τον ψυχισμό, στην αισθαντικότητα και την εκφραστικότητα μας ο εμπορευματικός/θεαματικός κόσμος) μέσα από "φυσικές" ή "τεχνητές" ύλες. Είναι μια τεράστια επιχείρηση "διορθώσεων" μέσα από χημικές και νευροβιολογικές αντιδράσεις... είναι μια τεράστια επιχείρηση "επούλωσης" των τραυμάτων.

Πρόκειται για μια διευθέτηση της οποίας δεν γνωρίζουμε τίποτα προηγούμενο η ανάλογο στην ιστορία. Έχοντας σαν στόχο τα βαθύτερα πάθη μας η ναρκοοικονομία ξανασυνθέτει τους διαλυμένους λόγους τους σε μια BIO-MΗΧΑΝΗ του ΣΥΝΕΙΔΗΝΑΙ. Πρόκειται για κατόρθωμα προχωρημένης τεχνολογίας: η ναρκοοικονομία είναι "μοριακή", ντυμένη στα κουρέλια της υποκειμενικότητας. Αν και το σύνολο των παραϊσθήσεων που προκαλεί κάθε επιμέρους ντράγκ είναι χαρτογραφημένο, υπάρχει πάντα η "δυνατότητα" στον καθένα να "την δει", η "να την ακούσει" όπως θέλει. Μια πλατιά δημοκρατία των φειδαισθήσεων, κι εδώ όπως παντού, επικυρώνει την καθολική εξάρτηση.

Το πακέτο λοιπόν "αμφισβήτηση-ντράγκς" επιστράφηκε στους εμπνευστές του (το κίνημα...) σαν "ντράγκς-ελευθερία". Κι αυτή η ανυπόφορη διαλεκτική της εξουσίας άνοιξε μπροστά μας την πιο ελusive προοπτική: της συγκατάθεσης μας σε μια ελευθερία φθία. (... "δεν είμαι ελεύθερος να την βρίσκω;" ή "μην μου το απαγορεύεις;" ή ...) Μια ελευθερία κ ο ι ν ω ν ι κ ά ν ό μ ι μ η, είτε τα ντράγκς είναι νόμιμα είτε είναι παράνομα. Γιατί, όπως σε κάθε άλλη σχέση εξουσίας, έτσι και σ' αυτήν ανάμεσα στα ντράγκς και την ελευθερία, η νομιμότητα η μη των πρώτων είναι ασημαντή από την σκοπιά των συνθηκών πολέμου μέσα στις οποίες η σχέση ξεδιπλώνεται και εφαρμόζεται. Κι έτσι πετυχαίνεται από γενιά σε γενιά η μεγαλύτερη αφομοίωση της αμφισβήτησης και των αρνήσεων, σαν μια διαρκής ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ του κεφαλαϊκού κόσμου απέναντι στις συνειδήσεις.

Να το πούμε αλλιώς: η ναρκοοικονομία είναι η πιο "πετυχημένη" σύνθεση ανάμεσα στην οικονομία της στέρησης και τις επιθυμίες μας, η πιο "πετυχημένη" σύνθεση της θεολογίας του εμπορευματος και της ου-τοπίας. Καταφέρνει να εισαγει την ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΗ, ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ, ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΗ και με κάθε τρόπο ΦΕΤΙΧΙΣΤΙΚΗ ΜΕΘΗ στην απόλαυση, απαλλοτριώνοντας την. Καταφέρνει να σωματικοποιήσει (σαν στέρηση του ντράγκ η/και σαν φευγιό-τρίπ) το ιατρο-φαρμακευτικό ντελίριο του σύγχρονου κόσμου. Καταφέρνει να μετατρέψει κάθε υπαρκτικό μας έλλειμμα σε πλεόνασμα εξουσίας.

Και πάλι: αν οι θρησκείες ήταν τα DRUGS των λαών, τα DRUGS είναι η καινούργια θρησκεία, με τους ιερείς και τους πιστούς της...

Με τους τρόπους τους λοιπόν οι "παθητικοί" καταναλωτές και οι ευλαβικοί συνηγοροί ορισμένων (ή άλλων) ουσιών είναι οι σταυροφόροι του NO FUTURE. Δύσκολο να αποδείξει το αντίθετο: η απολαυστική διαπίστωση πως "είμαι λιώμα" ή πως "είμαι χιώμα" παραπέμπει κατευθείαν στην "ηδονή" της αυτοκαταστροφής... Η μαγκιά της δήλωσης "είμαι DROP OUT" το ίδιο. Και εκείνη η αυθαδική διακήρυξη πως "όλα είναι ένα TRIP" δεν δείχνει μονάχα την οριστική απόβαση της γλώσσας της ναρκοοικονομίας στην επικοινωνία. Δείχνει ακόμα πως μετατρέπεται η απογοήτευση (όλα είναι σκατά) σε λαγνεία δήθεν "ταξιδιωτική".

Αλλά ξέρουμε το γιατί: η τάξη της ναρκοοικονομίας και της πειθαρχίας σ' αυτήν δεν είναι μονάχα μια τάξη νεκρική. Είναι και μια τάξη νεκρόφιλη.

Μερικοί λεβέντες κάνουν...

Αν στα μέχρι εδώ πλανιέται η απουσία κάποιου, συγκεκριμμένα του έμπορα, δεν είναι επειδή τον τσάκωσε η αστυνομία. "I'M WAITING FOR MY MAN WITH A THOUSANT DOLLARS IN MY HAND..." και η δουλειά θα γίνει. Είναι εντάξει.

Εν τω μεταξύ, ωπου νάρθει ο εντάξει η να μην έρθει, ας μην ασχοληθούμε με τον ίδιο. Ας εξετάσουμε βιαστικά μερικούς "σκοπούς που αγιάζουν τα μέσα".

Κάποιος παρατήρησε πως το κατόρθωμα του σύγχρονου θεάματος είναι πως οι επαναστάτες φαίνονται πράκτορες και οι πράκτορες επαναστάτες. Θα προσθέταμε πως το κατόρθωμα ορισμένων "επαναστατικών" κύκλων (που κατά άλλα ορκίζονται λυσσασμένοι εχθροί της θεαματικής κοινωνίας - η οχι;) είναι το ότι συμβιβάζονται και αξιοποιούν αν όχι την ακριβώς από πάνω διαπίστωση, μερικές ανάλογες...

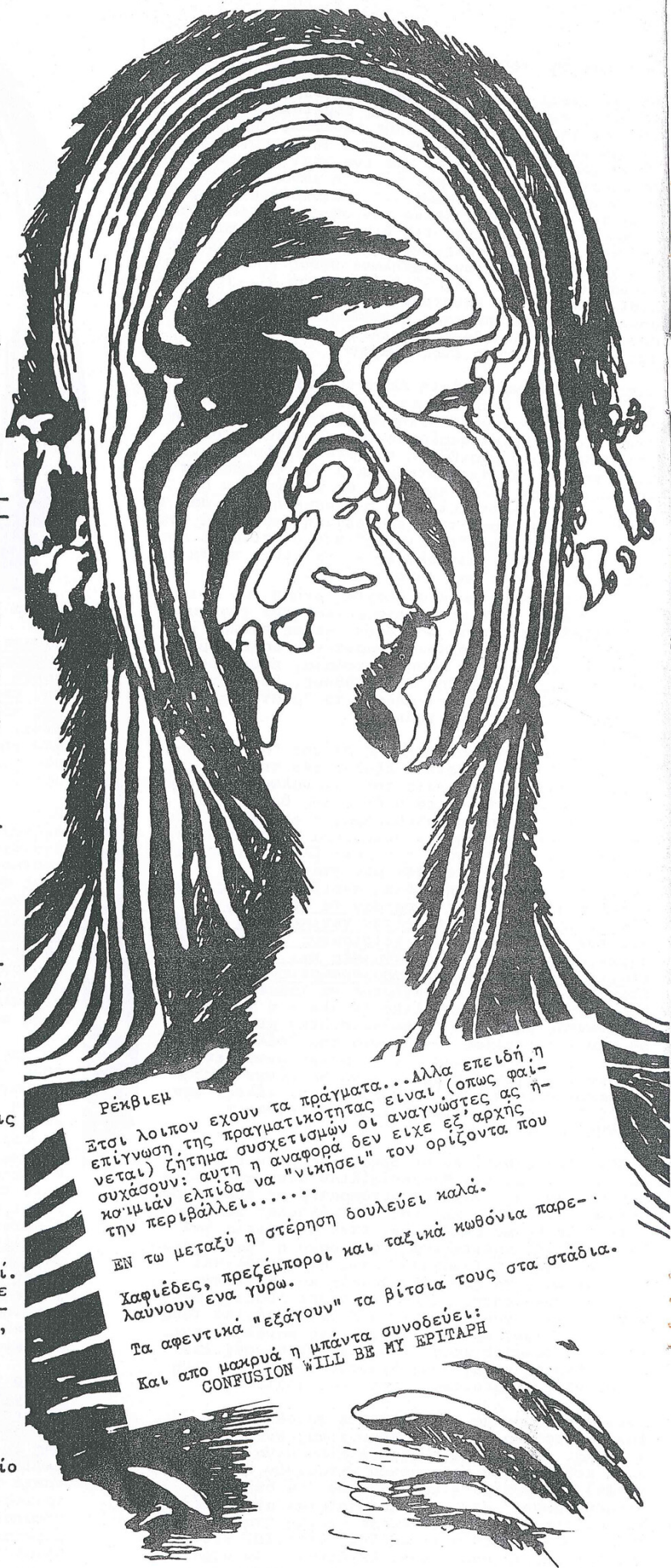
Δεν είναι φυσικά εύκολο να περιγραφτεί (με το κεφάλι πάνω στον πάγκο του χασάπη) η σχέση ανάμεσα σε πολιτικές (ή "πολιτικές") πρακτικές και τις μεθόδους χρηματοδότησης τους. Όχι μόνο επειδή αυτές οι δεύτερες είναι σχεδόν πάντα ανεπίσημες, αλλά επειδή, επίσης, μέσα στην αδιαφάνεια τους επιζητούν την συγγνώμη του "αναγκαίου κακού". Ούτε επίσης είναι εύκολο να βρεθούμε μπροστά στο ενδεχόμενο μερικές από αυτές τις πολιτικές ή "πολιτικές" πρακτικές να αποδειχθούν "πλυντήριο"....

Γι' αυτόν τον λόγο, σημαντικό στην υπόθεση που εξετάζουμε δεν είναι μονάχα το κατά πόσον τέτοια περιστατικά "ανταποκρίνονται στη πραγματικότητα". Γιατί σ' αυτήν ανταποκρίνεται - φευ - κατι χειρότερο: η χαμηλόφωνα ομολογημένη κοινή πεποίθηση πως τέτοια περιστατικά σε τελευταία ανάλυση δικαιολογούνται. Δεί δη χρημάτων, και μην τα φάχνεις

Ποιες είναι λοιπόν εκείνες οι μικρές, τόσεςδρα, ή οι μεγάλες επαναστάσεις που θα αγιάσουν την εξαθλίωση χιλιάδων ή ενός μονάχα προλετάριου σ' αυτήν την κοινωνία; Ποιο είναι εκείνο το μείζον σύμμερον, εκείνος ο σκοπός, που θα περπατήσουν πάνω στα πτώματα - πάνω στα πτώματα μας;

Η ερώτηση θα ήταν ανόητη αν μπορούσε να απαντηθεί. Γιατί βρισκόμαστε πάντα - τι κι αν αναφερόμαστε σε "επαναστατικές πρωτοπορίες" - μπροστά σε μικροβιοτεχνίες ΚΕΘΑΛΛΙΟΠΟΙΗΣΗΣ της σύγχρονης αθλιότητας, εδώ, επαναστατική δικαίω. Γιατί βρισκόμαστε - τι κι αν ανεμίζουν μπροστά μας λάβαρα - μέσα στην σχιζοφρενή επικράτεια του κεφαλαίου (σχιζοφρένεια όχι των νόμων του, αλλά σχιζοφρένεια της υποταγής μας σ' αυτούς). Και φυσικά, βρισκόμαστε μέσα στην εκκλησία: η θρησκευτική πεποίθηση πως η επανάσταση (ο θεός) συγχωρεί τον αν νικήσει (αν μετανιώσει) πλανιέται σαν κακόβουλο αστείο. Αστείο γιατί η συγγνώμη έχει τελειώσει. Κακόβουλο, γιατί αυτό το τέλος κρύβεται με επιμέλεια.

Και είναι εύκολο να μνηστούμε. Υπάρχουν τόσοι αριστεροί εφοπλιστές, σοσιαλιστές εργοστασιάρχες, καταστασιακοί καπιταλιστές, αντεξουσιαστές ροκ-στάρς, αναρχικοί μαγαζάτορες... γιατί όχι και...;

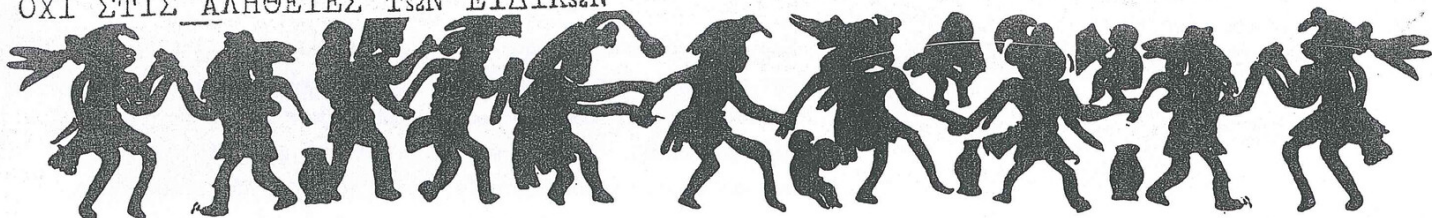

Ρέκβιεμ

Έτσι λοιπόν έχουν τα πράγματα... Αλλά επειδή η επίγνωση της πραγματικότητας είναι (οπώς φαίνεται) ζήτημα συσχετισμών οι αναγνώστες ας ησυχάσουν: αυτή η αναφορά δεν είχε εξ' αρχής κοίμησαν ελπίδα να "νικήσει" τον ορίζοντα που την περιβάλλει.....

Εν τω μεταξύ η στέρηση δουλεύει καλά. Χαφιέδες, προξέμποροι και ταξικά κωθόνια παραινούν ένα γύρω.

Τα αφεντικά "εξάγουν" τα βίτσια τους στα στάδια. Και από μακριά η μπάντα συνοδεύει: CONFUSION WILL BE MY EPITAPH

Δύο απλές παρατηρήσεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το να μιλάς σήμερα για τα DRUGS απο θέση άρνησης, είναι σαν να δείχνεις τον κώλο σου σ ένα τσαΐ κυριών: μία είναι η έξαρση της διαφήμισης, που δια του αντιθέτου πραγματοποιούν τα ΜΜΕ, και η άλλη, το γεγονός, ότι ακόμη και εκείνοι που δεν έχουν "προσωπικούς" λόγους να τα υπερασπίζονται, αντιδρούν σαν να πρόκειται για μεγάλη αυθαιρεσία, μερικοί μάλιστα μιλούν για μας σαν αυτούς που θέλουν να κάψουν τις νέες μάγισσες στην πυρά.

Το συμπέρασμα αυτό δεν είναι ξέχωρο απο το γεγονός, ότι τα DRUGS απο πολλές απόψεις χαίρουν σήμερα μιάς ιδιαίτερης θέσης: όλοι τα γνωρίζουν, κάποιοι την "ψάχνουν" και κάποιοι όχι, αλλά -το σημαντικό- τα γεγονότα αυτά δεν διαδραματίζονται στις στήλες των εφημερίδων, διαδραματίζονται εκπληκτικά κοντά μας.

Τα DRUGS δεν κατείχαν πάντοτε μιά τόσο κεντρική θέση. Ούτε ήταν ανέκαθεν παράνομα, επικίνδυνα, γοητευτικά, καταναλωτικά, προϊόντα. Στο προσκήνιο της δημόσιας ζωής μπήκαν απο τη μεριά των κινημάτων αμφισβήτησης, και έκτοτε έχουν διανύσει έναν κύκλο δημόσιων συζητήσεων, αντιπαραθέσεων και πολεμικών, μέσω των οποίων κατοχύρωσαν -στις συνειδήσεις μας- τα χαρακτηριστικά τους, τις ιδιότητές τους.

Αυτή είναι μία άποψη, που φαίνεται ίσως παράξενη σε όσους πιστεύουν ότι τα DRUGS έχουν συγκεκριμένες και αναλλοίωτες ιδιότητες. Δεν θα αναλύσουμε εδώ ούτε τη μία ούτε την άλλη άποψη. Εξ άλλου, επειδή η πρώτη άποψη βασίζεται στην παραδοχή ότι η χημεία δεν είναι αδιάβλητη, ενώ η δεύτερη βασίζεται απολύτως σ αυτή την πεποίθηση, θα έπρεπε αναπόφευκτα να αντιμετωπίσουμε το ερώτημα, πότε, πώς και γιατί απόκτησε η χημεία το ρόλο να "ερμηνεύει" τον "άνθρωπο" και τη "φύση", τον οποίο σε προγενέστερους κοινωνικούς σχηματισμούς κατείχε η θρησκεία.

Θα περιοριστούμε εδώ να αναρωτηθούμε γύρω απο μερικά δεδομένα: άν και κατα πόσον είναι δεδομένα.

Το πρώτο τέτοιο δεδομένο έχει να κάνει με το γεγονός, ότι τα DRUGS είναι παράνομα. Πολλές φορές κάποιοι που υπερασπίζονται κάποια DRUGS χρησιμοποιούν το επιχείρημα -και αναμιφίβολα είναι έτσι-, ότι τα DRUGS δεν ήταν πάντοτε παράνομα. Οι ημερομηνίες μάλιστα είναι ιστορικά εξακριβώσιμες και τοποθετούνται μέσα στον αιώνα που διανύουμε. Γιατί όμως το επιχείρημα αυτό, είναι ένα επιχείρημα υπέρ της χρήσης;

Όταν τα DRUGS τέθηκαν στην παρανομία, αφότου τα κινήματα αμφισβήτησης είχαν προβάλλει πάνω τους μιά σειρά απελευθερωτικές ιδιότητες, οι "ειδικοί" (του κινήματος, όχι του "κράτους"), αντιπάρθεσαν την ανάλυση της παράνομης οικονομίας, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι είναι πιο κερδοφόρα. Σήμερα απο πολλές μεριές ακούγεται, ότι η παρανομία είναι αυτό που καθιστά τα DRUGS ελκυστικά κυρίως στη νεολαία. Στην άποψη λοιπόν για την αποποινικοποίηση, δεν βρίσκεται αυτονόητα η πρόθεση υπέρ ή κατά της χρήσης: έχει σημασία ποιοί είναι αυτοί που μιλάνε για αυτήν. Ένα παράδειγμα: εάν/όταν οι διακινητές κάνουν εκδήλωση για την αποποινικοποίηση της κάνναβης, αυτό σύμφωνα με το παραπάνω σκεπτικό δεν σημαίνει ότι έχουν μιά προβληματική για τα DRUGS, σύμφωνα με την οποία η κάνναβης είναι απλώς το πρώτο σκαλοπάτι για την ηρωίνη, όπως κάποιοι έχουν διατυπώσει κατα καιρούς. Όταν οι διακινητές λένε να αποποινικοποιηθεί η κάνναβης, δεν τους ενδιαφέρει να πεθαίνουν λιγότεροι απο την πρέζα, απλώς τους ενδιαφέρει, οι κίνδυνοι στους οποίους είναι εκτεθειμένοι στη δουλειά τους να είναι λιγότεροι.

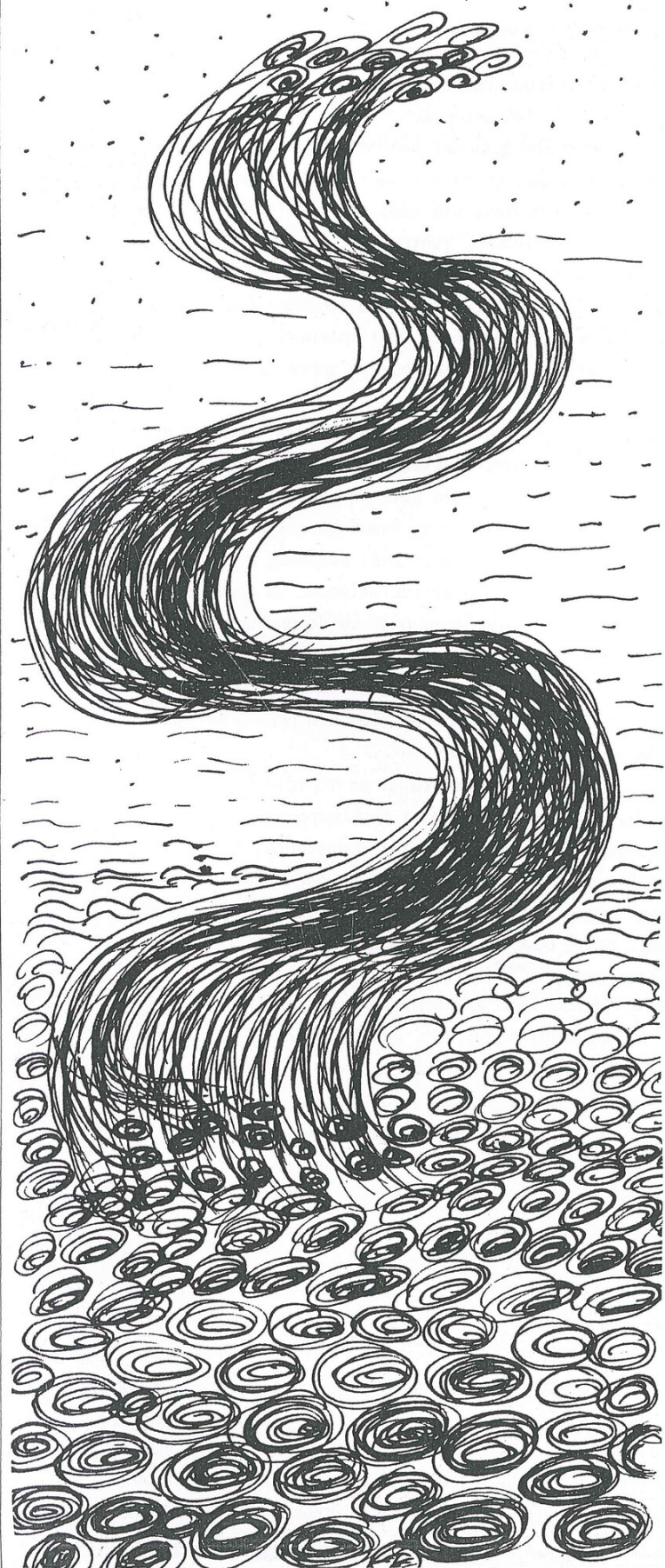
Την ίδια χρονική περίοδο -μιλάμε πάντα για τη δεκαετία του 60 και τις αρχές της δεκαετίας του 70- διεξαγόταν δημόσια μιά έντονη αντιπαράθεση γύρω από τους κινδύνους και τις ιδιότητες των διάφορων DRUGS. "Ειδικοί επιστήμονες" στην υπηρεσία των παράνομων κυκλωμάτων εμπορίας, ανέλυαν τις τάδε και τάδε επικίνδυνες επιπτώσεις των χ και ψ ουσιών. Ενώ οι "ειδικοί του κινήματος" αντιπαράθεταν εξίσου φαρμακοκινητικές αναλύσεις, με τη διαφορά ότι δεν τα έβρισκαν όλα επικίνδυνα. Σε μερικά απέδιδαν θετικές (χημικές) ιδιότητες.

Απο τον Ουίλιαμ Μπάροους, που χώρισε τα DRUGS σε δύο κατηγορίες, τα διευρυντικά της συνείδησης και τα κατασταλτικά της συνείδησης, μέχρι τον Τίμοθυ Λήρυ, που κόντεψε να αποδείξει ότι δεν είμαστε παρα ένα μάτσο χημικές εξισώσεις, οι τοποθετήσεις για τα DRUGS αντλούσαν τα επιχειρήματά τους από τη χημεία επικυρώνοντας όμως τη χημεία και όχι τα συμπεράσματά τους (τα οποία εξ άλλου συχνά διαφέραν ριζικά). Αυτό που απέμεινε λοιπόν από τη διαμάχη αυτή, δεν είναι το αδιάβλητο των συμπερασμάτων για τις ιδιότητες των τάδε και τάδε DRUGS, αλλά το αδιάβλητο της χημικής ερμηνείας. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός, ότι οι τόσο διαφορετικές και αντιθετικές συχνά απόψεις, επιχειρηματολογούσαν στο όνομα κάποιας "υγείας". Μερικά παραδείγματα μόνο.

Οι κεντρικές καμπάνιες του "κράτους" με το σύνθημα ΟΧΙ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ - ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ, καλούσαν ουσιαστικά στην άρνηση της "φυγής" και στην υποταγή στην εργασία. Τα αριστερά κόμματα μιλούσαν για τον ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ, που στοχεύει να εξαπατήσει τις συνειδήσεις των νέων, να τους κάνει να ξεχάσουν τα προβλήματα τους, για τη λύση των οποίων όμως καλά θα έκαναν να εμπιστευτούν το πεφωτισμένο κόμμα τους και μέχρι τότε να είναι πιστοί και να δουλεύουν.

Και μιά τελευταία τοποθέτηση, από τη μεριά του κινήματος: τα DRUGS ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ, είναι μιά "υγεία" ενάντια στην "υγεία" της υποταγής στην εργασία ή στο κόμμα, είναι η "υγεία" της ελευθερίας. Στα πλαίσια αυτής της άποψης γίναν επιλογές και διαμορφώθηκαν στάσεις που για κριτήριό τους είχαν κυρίως το τί DRUG ενέκρινε η συγκεκριμένη ομαδοποίηση. Ο τέως επαναστάτης, μετά περιπλανώμενο φρικιό και νύν έμπορος και γιόγκι Μπόμμου Μπάουμαν, λέει χαρακτηριστικά θυμούμενος τα παλιά: "αυτό που μας ξεχώριζε από όσους υποστηρίζαν το ένοπλο ήταν ότι εμείς θέλαμε να πίνουμε χασίσι, να είμαστε αραχτοί και να τη βρίσκουμε, ενώ εκείνοι ήταν σπιντάκηδες."

Η σημασία ενός επιχειρήματος που αναφέρεται στην "υγεία" είναι βέβαια ένα θέμα αρκετά σημαντικό και επίκαιρο από πολλές απόψεις, ώστε να αξίζει τον κόπο να ασχοληθεί κανείς ιδιαίτερα με αυτό. Εδώ ας περιοριστούμε στην ερώτηση τί συνέπειες έχει ένας τέτοιος χαρακτηρισμός και από πού αντλεί την εγκυρότητά του. Και ένα τέτοιο ερώτημα είναι απολύτως δικαιολογημένο αν λάβει κανείς υπόψη ότι το επιχείρημα της "υγείας" επιστρατεύονταν πάντοτε εκεί, όπου η πειθώς αντικαθίστατο με την ισχύ. Πέρα όμως από αυτό, στις παραπάνω στάσεις είναι φανερό ότι υπάρχει η κοινή πεποίθηση ότι τα DRUGS κάνουν κάτι βάσει της χημικής τους σύστασης. Κι αυτό παρόλο που εμπειρικά για τον καθένα υπάρχει μιά πρώτη φορά, στην οποία αν ανατρέξει μπορεί να διαπιστώσει ότι αυτό που έπαθε, το έπαθε και χάρη στον συγκεκριμένο περίγυρο στον οποίο βρισκόταν. Η "χρήση", από όλες τις απόψεις, είναι μιά διαδικασία "μάθησης", με την οποία ανακαλύπτει κανείς τις σημασίες των πραγμάτων. Τις σημασίες αυτές δεν τις δημιουργεί ο ίδιος, όμως ανακαλύπτοντάς τις μπορεί να τις δεχτεί, να τις αμφισβητήσει ή οτιδήποτε άλλο λιγάκι πιο σπάνιο.

Με τα DRUGS –και όχι μόνο με αυτά– αυτό του συμβαίνει είναι ότι φέρονται να περιέχουν κοινωνικές σημασίες., που όποιες κι αν είναι, αποτελούν τις ιδιότητες του εμπορεύματος DRUG: και το γεγονός ότι αυτή η σχέση διαπλοκής σκέψεων, πραγμάτων, γεγονότων που είναι κατεξοχήν κοινωνική, ερμηνεύεται σαν χημική, δεν είναι παρα μία από τις στιγμές αυτού που θα μπορούσε να ονομαστεί ιδεολογία των DRUGS.

Το δε σλόγκαν αυτής –απολύτως διαλεκτικό μέσα στην απάτη του– έχει δύο εχθρικές φαινομενικά διατυπώσεις:

ΑΥΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ, από αυτούς που οργανώνουν το εμπόριο.

Και:

ΑΥΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΑΥΤΟΙ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΟ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ, από όσους νομίζουν ότι εναντιώνονται στην προηγούμενη διατύπωση.

"Στο πίσω μέρος
του μυαλού
υπάρχει ένα νόημα
αληθινό σαν νερό."

(...η δυστοκία των λέξεων κυλάει
η ηλικία των επιθυμιών κυλάει
η πέτρα τροχισμένη με άλλη πέτρα
ακονίζει τα νοήματα
χωρίς να τα πλησιάζει...)

Ποιανού την αλήθεια λέει;

Συχνά κάποιοι που υπερασπίζονται τα DRUGS λένε ότι όλα είναι DRUGS. Το αυτοκίνητο, το πλυντήριο, τα βιβλία. Πράγματι στο παρελθόν η "ελευθερία" που παρουσιαζόταν σαν "εξάρτημα" του αυτοκινήτου, κράτησε πολλούς πειθήνιους στην εκμετάλλευση προκειμένου να την αποκτήσουν. Όμως αυτοί που προβάλλουν μία τέτοια άποψη δεν λένε "σταματήστε να μας μιλάτε για την ελευθερία του αυτοκινήτου – δεν είμαστε καθόλου ελεύθεροι", γιατί τότε ίσως θα έπρεπε πιθανόν να πούνε επίσης "σταματείστε να μας λέτε για τις εμπειρίες των DRUGS, σταματείστε να μας λέτε για την ελευθερία των DRUGS, για την επικοινωνία των DRUGS, – δεν είμαστε καθόλου ελεύθεροι". Αντίθετα λένε ότι "δεν μπορούμε να τα αρνηθούμε όλα", και έτσι ενώ ορνούνται "τα πάντα" και είναι "εχθροί αυτής της κοινωνίας", διατηρούν με το επιχείρημα αυτό το δικαίωμα να κάνουν τις "προσωπικές τους επιλογές" για να μην "συνθλιβούν στη μηχανή της εκμετάλλευσης, της σχιζοφρένειας ή της στέρησης".

Το θέμα δεν είναι αν έχουν δίκιο ή όχι να ανησυχούν. Το θέμα είναι τί θέλουν να πετύχουν.

Για μας το "όχι" στα DRUGS δεν είναι έκκληση στο όνομα κάποιων αμαρτιών ή λάθους, ούτε τα επιχειρήματά μας είναι επιστημονικά ή κάπως αλλιώς ισχυρά. Για μας το όχι είναι απλώς η επιλογή να θέλουμε οι σχέσεις μας με τους άλλους και τα πράγματα, οι αισθήσεις μας και οι παραισθήσεις μας, οι φόβοι και οι απολαύσεις μας να είναι δικές μας.

Γιατί όπως στο παράδειγμα του αυτοκινήτου, η συζήτηση δεν περιστρέφεται γύρω από το αν περιέχει ή δεν περιέχει ελευθερία, έτσι και σε ότι αφορά τα DRUGS, για μας η συζήτηση δεν περιστρέφεται γύρω από το αν περιέχουν ή δεν περιέχουν ελευθερία, αλλά τί ελευθερία είναι αυτή και με ποιούς όρους κοινωνικούς αποκτιέται. Και σε όσους βέβαια λένε ότι όλα είναι DRUGS, συγκατανέβουμε λέγοντας ότι έτσι είναι αν έτσι θέλετε.

8 ερωτήματα προς το δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας

Αδυνατώντας να πληρώσουμε τα υπέρογκα νοίκια που απαιτούνται για ένα σπίτι, εμείς, μια ομάδα νέων-εργαζομένων και φοιτητών, καταλάβαμε (από 1η Σεπτέμβρη) το εγκαταλειμμένο κτίριο της οδού Ακομινάτου 62 (Πλ. Βάθης) -ιδιοκτησίας του Δήμου Αθηναίων.

Ζώντας ήδη για περισσότερους από δυο μήνες στη θεωρούμενη πιο "υποβαθμισμένη" περιοχή της Αθήνας ανακαλύψαμε μια γειτονιά ανέλπιστα ανθρώπινη μέσα από τις αντιφάσεις της. Μια γειτονιά που παρά τη δυσφήμισή της διατηρεί ακόμα εκδηλώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης. Μια γειτονιά που είναι καταφύγιο πολλών εκμεταλλευόμενων αυτής της κοινωνίας...

Έχουμε όμως παράλληλα γνώση των κατά καιρούς περίφημων "σχεδίων αναβάθμισης" της ευρύτερης περιοχής του θεωρούμενου "υποβαθμισμένου" κέντρου (Ψυρρή, Μεταξουργείο, Γκαζοχώρι, Ακαδημία Πλάτωνος, Βάθης κλπ). Πρόκειται στην ουσία για σχέδια κερδοσκοπίας σε βάρος των αναγκών πολλών κοινωνικών ομάδων -όσο "εξωραϊσμένα" κι αν προβάλλονται. Γι' αυτό καλούμε τους εργαζόμενους - τις εργαζόμενες, τους νεολαίους, αυτούς κι αυτές που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ζουν, κινούνται σ' αυτές τις περιοχές, να ερευνήσουν τους πραγματικούς στόχους του (δήθεν) ενδιαφέροντος των κρατούντων για την ποιότητα ζωής σ' αυτήν την πόλη. Τους καλούμε να ερευνήσουν τις πραγματικές συνέπειες των διάφορων υποσχέσεων, και των διάφορων έργων.

Επειδή, σ' αυτές τις υποσχέσεις και τα σχέδια ο δήμος της Αθήνας παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο, απευθύνουμε στο δημοτικό συμβούλιο τα πιο κάτω ερωτήματα:

α. Ποια θέση παίρνει ο δήμος Αθηναίων απέναντι στην έλλειψη στέγης και την ακρίβεια των ενοικίων, συνθήκες στις οποίες είναι "καταδικασμένοι" οι χιλιάδες εργαζόμενοι - χαμηλόμισθοι;

β. Ποια δικαιώματα αναγνωρίζει ο δήμος Αθηναίων στους χιλιάδες μετανάστες που αγωνιώντας για μια καλύτερη ζωή, συνθλίβονται στα γρανάζια της εκμετάλλευσης;

γ. Αγνοεί ο δήμος της Αθήνας πως οι τοπικές επεμβάσεις, του είδους: πεζοδρομήσεις, αναπαλαιώσεις κτιρίων κλπ. είναι μια ποιότητα ζωής που αφορά ορισμένες μόνο κοινωνικές ομάδες; Ενώ ταυτόχρονα ανεβάζουν έστω τοπικά τις τιμές, τις αξίες και τα νοίκια των σπιτιών, διώχνουν τους χαμηλόμισθους ενοίκους δρώντας σαν βάση για πιο "κερδοφόρες" επενδύσεις;

δ. Αγνοεί ο δήμος Αθηναίων ότι η δυνατότητα εκμετάλλευσης και υπερεκμετάλλευσης της πόλης περνάει μέσα και από τις δικές του δραστηριότητες;

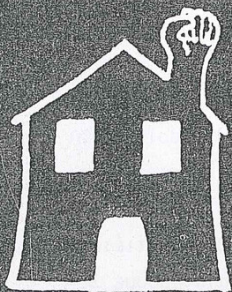
ε. Αγνοεί ο δήμος Αθηναίων πως με ενέργειες όπως αγορές (κι όχι απαλλοτριώσεις) κτιρίων, σφράγισμα άλλων για να καταστραφούν μόνα τους, δρα (με το άλλοθι της εκλεγμένης αυτοδιοίκησης) σαν επιχειρηματίας, από τους πιο στυγνούς;

στ. Έχει υπόψιν του ο δήμος της Αθήνας ότι με ενέργειες όπως οι πρόσφατες απειλές συλλήψεων σε οικογένειες Κούρδων μεταναστών που είχαν αυτοστεγαστεί σε κτίριο της ιδιοκτησίας του, δρα σαν αστυφύλακας που τρομοκρατεί, ενώ με την υπόδειξη στους ίδιους "να πάτε στο ξενοδοχείο" δρα σαν μεσίτης;

ζ. Έχει υπόψιν του ο δήμος της Αθήνας τη σχέση ανάμεσα στις "αναβαθμίσεις", τις "αλλαγές χρήσεων" και τελικά τις "αλλαγές πληθυσμών";

η. ΜΗΠΩΣ ΤΕΛΙΚΑ Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ, ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΗΔΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ;

Γιατί γνωρίζουμε καλά πως οι ημεδαποί κάτοικοι των υπογείων, των ανήλιαγων διαμερισμάτων, οι μοναχικοί σταθεροί ενοίκιοι των ξενοδοχείων-κοιτώνων του κέντρου, οι χαμηλόμισθοι, οι χαμηλοσυνταξιούχοι, οι άνεργοι, οι εργαζόμενοι φοιτητές, οι πολυμελείς οικογένειες δεν αυτοδιοικούνται σ' αυτή την πόλη. Όπως δεν αυτοδιοικούνται οι κατηγοριοποιημένοι στην παραγωγή μετανάστες (εσωτερικοί και αλλοδαποί)...

Νοέμβρης 1990
Οι καταληψίες της Ακομινάτου 62

